

Lovforslag nr. L 204. Fremsat den 5. april 1995 af økonomiministeren (Marianne Jelved)

Forslag

til

Lov om ændring af realkreditloven og lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond

(Finansielle datterselskaber, implementering af kapitalkravsdirektivet, præcisering af pantsikkerhed m.v.)¹⁾

§ 1

I realkreditloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 476 af 2. juni 1994, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter *stk. 3* som stykke 4:

»*Stk. 4.* Realkreditlån må ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. I de tilfælde, hvor der til sikkerhed for realkreditlån tillige gives pant i løssøre, kan skadesløsbreve dog anvendes for løssørepantet.«

Stk. 4 bliver herefter *stk. 5*.

2. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter »ejendom«: », jf. dog § 1, *stk. 4*,«.

3. § 2, *stk. 4*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 4.* Realkreditinstitutter må drive forsikringsvirksomhed og pengeinstitutvirksomhed gennem datterselskaber.

Stk. 5. Realkreditinstitutter må ikke drive anden virksomhed end virksomhed efter *stk. 1-4*.«.

4. I § 3 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* For udenlandske selskaber, der er koncernforbundne med danske realkreditinstitutter, jf. § 77, *stk. 3-5*, og som udøver realkre-

ditvirksomhed her i landet, gælder tillige lovens § 2, *stk. 5*, og kapitel 7.«.

5. I § 4, *stk. 2*, ændres »§ 3, *stk. 1*.« til: »§ 3.«.

6. § 18, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Direktører, vicedirektører, underdirektører og dermed ligestillede må ikke eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller uden tilladelse fra økonomiministeren som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end realkreditinstituttet. De kan dog eje, drive og deltage i administrationen af fast ejendom. Økonomiministeren kan i særlige tilfælde tillade undtagelser fra forbudet i 1. pkt., 1. led.«.

7. I § 28 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Til de i § 63, *stk. 1*, 2. pkt., i lov om boligbyggeri nævnte formål kan ydes indekslån, type IS, inden for en lånegrænse på 80 pct. og med en løbetid på maksimalt 50 år.«.

Stk. 4 og 5 bliver herefter *stk. 5* og 6.

8. I § 28, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, ændres »3« til: »4«.

9. I § 30, *stk. 5*, indsættes efter 3. *pkt.*:

»Til de i § 48, *stk. 1*, 2. pkt., i lov om bolig-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv nr. 93/6/EØF af 15. marts 1993, EF-Tidende 1993 L 141 s. 1.

byggeri nævnte formål kan ydes indeksslån, type IS, inden for en lånegrænse på 91 pct. og med en løbetid på maksimalt 50 år.«.

10. I § 30, stk. 6, 1. pkt., ændres: »Lån efter stk. 2 og 4« til: »Lån efter stk. 2, stk. 4 og stk. 5, 4. pkt.«.

11. I § 30, stk. 6, 2. pkt., ændres »Lån efter stk. 5, 2. pkt.« til: »Lån efter stk. 5, 3. pkt.«.

12. § 42 affattes således:

»§ 42. Lån kan ydes på grundlag af værdien af fast ejendom, der ejes af låntager.

Stk. 2. Ud over grund og bygninger kan bygningstilbehør, jf. tinglysningslovens § 38, samt det i tinglysningslovens § 37, stk. 1, nævnte tilbehør, der er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, medtages i låneudmålingsgrundlaget.

Stk. 3. I låneudmålingsgrundlaget kan uanset stk. 2 medtages det til ejendommen hørende tilbehør, der ikke er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, jf. tinglysningslovens §§ 37 og 38, såfremt dette alene skyldes, at tilbehøret ejes af en anden end ejeren af den faste ejendom, og såfremt der til sikkerhed for lånet i den faste ejendom opnås pant i dette tilbehør i medfør af tinglysningslovens § 47 eller § 47 b, stk. 2.

Stk. 4. Indeksslån til ejendomme bortset fra kollektive energiforsyningsanlæg kan alene ydes på grundlag af værdien af grund og bygninger.«.

13. I § 47 ændres »boligministeren« til: »økonomiministeren efter forhandling med boligministeren«.

14. I § 52 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Er garantien for lån efter stk. 3, 2. pkt., stillet af et pengeinstitut eller forsikrings-selskab, kan lånet alene ydes på grundlag af udstedelse af andre værdipapirer end realkreditobligationer, jf. § 2, stk. 1.«.

15. § 53, stk. 1, affattes således:

»§ 53. I et realkreditinstitut skal den ansvarlige kapital og den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1, til enhver tid mindst udgøre 8 pct. af realkreditinstitutets risikovægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, dog mindst 150 mio. kr. For så

vidt angår poster med markedsrisiko vedrører kravet efter 1. pkt. alene realkreditinstitutets handelsbeholdning, jf. § 53 h, stk. 1, samt valutapositioner.«.

16. I § 53, stk. 2, indsættes efter »kapital«: »og den kortfristede supplerende kapital«.

17. § 53, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Økonomiministeren fastsætter regler om risikovægtning af aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, samt om kontrol af opfyldelsen af solvenskravet. Økonomiministeren fastsætter endvidere regler om opgørelse og indberetning af realkreditinstitutets samlede renterisici.«.

18. I § 53 a, stk. 2, indsættes efter »må«: »sammen med den kortfristede supplerende kapital«.

19. I § 53 a, stk. 3, indsættes efter »kapitalelementer«: »og betingelser for medregning af den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1«.

20. I § 53 c, nr. 3, udgår: »ansvarlig indskuds-kapital i form af«.

21. I § 53 c indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Udstedes kapital som nævnt i stk. 1, nr. 3, i form af massegældsbreve, skal realkreditinstituttet benævne disse kapitalbeviser.«.

22. I § 53 d indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Et realkreditinstitut, der ejer kapitalandele i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, skal ved beregning af realkreditinstitutets ansvarlige kapital fradrage et beløb svarende til den andel af forsikrings-selskabets solvensmargen, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af forsikrings-selskabets selskabskapital. Har forsikrings-selskabet ikke vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, anvendes ved beregningen den solvensmargen, der fremkommer efter hjemlandets regler, dog mindst den solvensmargen, der fremkommer ved anvendelsen af de her i landet gældende regler for forsikrings-selskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted her i landet.«.

23. Efter § 53 f indsættes i kapitel 9:

»§ 53 g. Ved kortfristet supplerende kapital forstås kapitalindskud med en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 2 år.

Stk. 2. Kortfristet supplerende kapital kan alene medregnes til kapitaldækning af poster med markedsrisiko. Kortfristet supplerende kapital kan højst medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko.

§ 53 h. Økonomiministeren fastsætter bestemmelser om, hvilke poster der indgår i handelsbeholdningen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et instituts nettofortjeneste ved handelsbeholdningen indregnes i den kortfristede supplerende kapital. Økonomiministeren fastsætter nærmere regler for opgørelse af nettofortjenesten ved handelsbeholdningen.«

24. I § 54, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer, jf. § 2, *stk. 1*, kan ikke ske i samme serie.«

25. I § 54, *stk. 3*, ændres »jf. § 56, *stk. 3*« til: »jf. § 56, *stk. 4*«.

26. I § 56, 2 steder i *stk. 2*, § 57, *stk. 3*, *2. pkt.*, og § 62 a, *stk. 1*, og to steder i *stk. 2*, ændres »ansvarlig indskudskapital« til: »supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 53 c, *stk. 1*, nr. 3«.

27. I § 56, *stk. 4*, indsættes som *3. pkt.*:

»I serier, som efter 1. *pkt.* hæfter indbyrdes, må der alene være udstedt realkreditobligationer, jf. § 54, *stk. 2*, *2. pkt.*«

28. I § 61, *stk. 1*, indsættes efter »realkreditvirksomhed«: »eller virksomhed efter § 2, *stk. 4*«.

29. I § 61, *stk. 2* og 3, ændres »eller accessorisk virksomhed« til: »eller virksomhed efter § 2, *stk. 2* eller *stk. 4*«.

30. I § 63, *stk. 1*, ændres »§ 65 b, *stk. 1*« til: »§ 65 c, *stk. 1*«.

31. I § 63 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Økonomiministeren kan fastsætte nærmere regler for transaktioner, der indgås mellem et realkreditinstitut og virksomheder,

der direkte eller indirekte er forbundet med realkreditinstituttet som dattervirksomheder, associerede virksomheder, moderselskab eller som moderselskabets associerede virksomheder og øvrige dattervirksomheder.«

32. § 64, *stk. 1*, affattes således:

»§ 64. Renterisikoen på realkreditinstituttets midler svarende til den ansvarlige kapital med fradrag af det beløb, hvormed solidarisk hæftelse er medregnet, og med tillæg af hensættelser til tab på udlån og midler i serier med tilbagebetalingspligt, samt ikke-balanceførte poster, må forholdsmæssigt ikke overstige renterisikoen på instituttets udstedte obligationer og andre værdipapirer.«

33. I § 65 a, *stk. 1* og 2 steder i *stk. 6*, og § 65 b, *stk. 1*, indsættes efter »engagement«: »uden for handelsbeholdningen«.

34. I § 65 a, *stk. 2*, *stk. 3*, *2. pkt.*, og *stk. 5*, indsættes efter »engagementer«: »uden for handelsbeholdningen«.

35. I § 65 a, *stk. 3*, *1. pkt.*, indsættes efter »Engagementer«: »uden for handelsbeholdningen«.

36. I § 65 a, *stk. 4*, *2. pkt.*, indsættes efter »engagementerne«: »uden for handelsbeholdningen«.

37. I § 65 a, *stk. 6*, indsættes efter »engagementet«: »uden for handelsbeholdningen«.

38. I § 65 a indsættes efter *stk. 6* som nyt stykke:

»*Stk. 7.* Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter *stk. 1* og 2 af realkreditinstituttets engagement med det pågældende datterselskab. Realkreditinstituttet kan dog højst undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i realkreditinstituttets kapital efter § 53 d, *stk. 5*«.

Stk. 7 bliver herefter *stk. 8*.

39. Efter § 65 b indsættes i kapitel 11 a:

»§ 65 c. Ved et engagement forstås summen af engagementet uden for handelsbeholdningen, jf. § 65 b, *stk. 1*, med tillæg af engagementet inden for handelsbeholdningen. Økonomi-

ministeren fastsætter regler om, hvilke poster der indgår i engagementet inden for handelsbeholdningen.

Stk. 2. Et realkreditinstituts engagement, jf. stk. 1, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 53 a.

Stk. 3. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Stk. 4. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 5. De i stk. 2 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse for engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henholdsvis § 77, stk. 11, eller bank- og sparekasselovens § 37 a, stk. 9, stk. 11, 2. pkt., eller stk. 12.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med det pågældende kreditinstitut.

Stk. 7. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 2 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at grænsen i stk. 2 for engagementet inden for handelsbeholdningen midlertidigt overskrides. Overskridelsen medfører et tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, jf. stk. 8.

Stk. 8. Økonomiministeren fastsætter bestemmelser om tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, for engagementet inden for handelsbeholdningen ved midlertidige overskridelser af grænsen i stk. 2, jf. stk. 7, samt bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 2 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særligt sikre krav.«.

40. § 77, stk. 1, ophæves.

41. § 77, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Bestemmelserne i kapitel 11 om placeringsregler m.v. med undtagelse af § 65 gælder ikke for de enkelte virksomheder i en koncern, hvor moderselskabet er et realkreditinstitut, men alene for koncernen som helhed, jf. dog stk. 11. For den del af en koncern, der består af realkreditinstitutter, gælder balanceprincippet i kapitel 7 på et konsolideret niveau.«.

42. I § 77, stk. 11, indsættes efter 1. pkt.:

»Bestemmelserne i kapitel 9 om solvens og kapitel 15 om regnskab, revision og konsolidering gælder ikke for den del af en koncern, der er forsikringsselskab, jf. dog § 53 d, stk. 5, og § 90, stk. 2. Finanstilsynet kan dog beslutte, at bestemmelserne finder anvendelse.«.

43. I § 90, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet kan i særlige tilfælde udpege yderligere en statsautoriseret revisor. Realkreditinstitutet kan pålægges at afholde udgifterne til revisorens honorar. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

44. I § 91 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan foranstalte en undersøgelse af et realkreditinstituts finansielle fremtidsudsigter. Undersøgelsen kan foretages af et revisionsfirma eller af Finanstilsynet. Realkreditinstitutet kan pålægges at betale for undersøgelsen. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

45. I § 91, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

46. I § 98, stk. 2, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) til Folketingets stående udvalg vedrørende et realkreditinstituts generelle økonomiske forhold som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen for så vidt angår realkreditinstitutter under betalingsstandsning eller konkurs, når staten yder garanti eller stiller midler til rådighed for afvikling af instituttet,«.

Nr. 10-12 bliver herefter nr. 11-13.

47. I § 98 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til *stk. 2*, nr. 10, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter 1. juni 1995.«.

Stk. 5 bliver herefter *stk. 6*.

48. I § 100, *stk. 3*, og to steder i *stk. 4*, ændres »Industriministeriets« til: »Erhvervsministeriets«.

49. I § 101, *stk. 1*, ændres »§ 2, *stk. 4*« til: »§ 1, *stk. 4*, 1. pkt., § 2, *stk. 5*«, efter »§ 7, *stk. 2*,« indsættes: »§ 18, *stk. 2*,« og efter »§§ 48-52,« indsættes: »§ 53 c, *stk. 2*,«.

50. § 101, *stk. 5*, affattes således:

»*Stk. 5.* Personer, der er knyttet til et realkreditinstitut, og som giver eller forsøger at give urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende instituttet til offentlige myndigheder, straffes med bøde eller hæfte, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.«.

§ 2

I lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 979 af 5. december 1994, foretages følgende ændringer:

1. § 1, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Institutet kan yde lån til ejere af ejendomme, der anvendes til landbrug, gartneri, skovbrug og lignende jordbrugsmæssig virksomhed, mod tinglyst pant i ejendomme. Lån efter 1. pkt. kan ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. I de tilfælde, hvor der til sikkerhed for lån tillige gives pant i løsøre, kan skadesløsbreve dog anvendes for løsørepanter.«.

2. § 11, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Institutet skal ansætte en kontantværdi af ejendommen til brug for låneudmålingen. Værdiansættelsen sker på grundlag af ejendommens jord og bygninger. Herudover kan bygningstilbehør, jf. tinglysningslovens § 38, samt det i tinglysningslovens § 37, *stk. 1*, nævnte tilbehør, der er omfattet af tinglyst pante-

brev i den faste ejendom, medtages i værdiansættelsen.

Stk. 2. Ved værdiansættelsen kan, uanset *stk. 1*, medtages det til ejendommen hørende tilbehør, der ikke er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, jf. tinglysningslovens §§ 37 og 38, såfremt dette alene skyldes, at tilbehøret ejes af en anden end ejeren af den faste ejendom, og såfremt der til sikkerhed for lånet i den faste ejendom opnås pant i dette tilbehør i medfør af tinglysningslovens § 47 eller § 47 b, *stk. 2*.«.

Stk. 2-4 bliver herefter *stk. 3-5*.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 1995, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 1 nr. 15-20, 23, 26, 30, 33-37 og 39 træder i kraft den 1. januar 1996.

§ 4

Stk. 1. Realkreditlovens § 18, *stk. 2*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, gælder ikke for virksomhed, som udøves af de i bestemmelsen nævnte personer inden den 5. april 1995.

Stk. 2. Har realkreditinstitutet inden den 29. april 1994 på grundlag af en bindende aftale indgået engagementer uden for handelsbeholdningen, der indebærer, at de i § 65 a, *stk. 1* og 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33 og 34, nævnte grænser er overskredet, kan disse uanset bestemmelsen i § 65 a, *stk. 4*, 1. pkt., videreføres indtil forfaldstidspunkt, jf. § 3 i lov nr. 279 af 27. april 1994.

Stk. 3. Har realkreditinstitutet 1. januar 1996 på grundlag af en bindende aftale indgået engagementer, der indebærer, at de i § 65 c, *stk. 2* og 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 39, nævnte grænser er overskredet, kan disse uanset bestemmelsen i § 65 c, *stk. 7*, 1. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 39, videreføres indtil forfaldstidspunkt.

Stk. 4. § 54, *stk. 2*, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 24, gælder ikke for realkreditobligationer og værdipapirer i øvrigt, som finansierer udlån ydet før 1. juni 1995.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i § 42, *stk. 1*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, kan lånetilbud afgivet inden den 1. juni 1995 effektueres.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I lovforslaget foreslås følgende ændringer af realkreditloven:

1. Realkreditinstitutterne foreslås at få mulighed for oprettelse af datterselskaber, der driver pengeinstitut- og forsikringsvirksomhed.
2. EU's kapitalkravsdirektiv foreslås implementeret.
3. En række af de anbefalinger, som er fremkommet i rapporten, der er udarbejdet af Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det Finansielle Marked, foreslås indsat.
4. Det foreslås præciseret, i hvilket omfang fast ejendom og løsøre kan indgå i belåningsgrundlaget ved udmåling af realkreditlån.
5. Det præciseres, at ejerpantebreve ikke kan anvendes som sikkerhedsgrundlag.
6. Der foreslås indført forbud mod, at direktører i realkreditinstitutterne deltager i ledelsen af andre virksomheder uden tilladelse fra økonomiministeren.
7. Der foreslås en tilpasning til de seneste ændringer af boligbyggeriloven.
8. Forsøg på at videregive urigtige oplysninger foreslås gjort strafbart.
9. Det foreslås, at realkreditobligationerne skal have samme sikkerhedsgrundlag uafhængigt af, om midlerne anvendes til udlån i Danmark eller i udlandet.
10. Det foreslås, at Folketingets stående udvalg i visse situationer kan modtage oplysninger om realkreditinstitutter, hvis disse er trådt i betalingsstandsning eller er gået konkurs.

Som følge af ressortomlægningen af realkreditområdet fra Boligministeriet til Økonomiministeriet ved Kongelig Resolution af 27. september 1994 vil endvidere alle de steder i loven, hvor boligministeren står nævnt, blive ændret til økonomiministeren. Dette vil blive indarbejdet i loven i forbindelse med udarbejdelsen af en ny lovbekendtgørelse.

Ad 1 (Datterselskaber)

Det foreslås at ændre realkreditloven således, at realkreditinstitutterne i lighed med pengeinstitutter og forsikringssselskaber kan oprette datterselskaber, der driver bank- og forsikringsvirksomhed.

En regel, der svarer til den gældende realkreditlovs § 2, stk. 4, om, at et realkreditinstitut ikke må drive anden virksomhed end realkreditvirksomhed og accessorisk virksomhed, findes i lov om banker og sparekasser m.v. § 1, stk. 3. I 1990 blev der imidlertid indsat en ny bestemmelse i denne lovs § 1 a, stk. 3, jf. lov nr. 306 af 16. maj 1990, der gjorde det muligt for pengeinstitutter at drive forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed i datterselskabsform.

Tilsvarende blev der i lov om forsikringsvirksomhed ved lov nr. 305 af 16. maj 1990 indsat en bestemmelse i § 6 a, stk. 3, der gjorde det muligt for forsikringssselskaber i datterselskabsform at drive virksomhed, »som ikke er angivet i selskabets koncession, når datterselskabet alene driver virksomhed, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn.« Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det bl.a., at bestemmelsen er tilblevet for at give danske forsikringssselskaber samme muligheder som deres konkurrenter i de øvrige EU-lande.

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget til bank- og sparekasseloven (L 127) blev der stillet et spørgsmål til industriministeren (spørgsmål 1) om, hvorfor pengeinstitutterne skulle have denne mulighed for at drive forsikrings- og realkreditvirksomhed i datterselskaber. Der blev endvidere spurgt, om de foreslåede ændringer ikke ville skabe konkurrenceforvriddning i forhold til realkreditinstitutterne.

I sin besvarelse af dette spørgsmål redegjorde industriministeren for baggrunden for bestemmelsen i § 1 a, stk. 3.

Under det lovforberedende udvalgsarbejde havde Sparekasseforeningen fremført et ønske om, at pengeinstitutterne fik denne mulighed. Sparekasseforeningen begrundede sit ønske med, at sparekasserne som selvejende institutioner ikke på samme måde som banker, der er aktieselskaber, kan benytte sig af holdingkonstruktionen, medmindre sparekasserne

F. t. l. vedr. realkreditloven m.v.

først omdanner sig til aktieselskaber, jf. bank- og sparekasselovens kapitel 12 b.

Holdingselskabskonstruktionen er udtryk for en konstruktion, hvor et pengeinstitut eller et realkreditinstitut ejes af et holdingselskab. Dette holdingselskab kan uden problemer eje forskellige former for virksomheder, herunder også bank, forsikring og realkreditvirksomhed. Holdingkonstruktionen er i dag den eneste måde, hvorpå et pengeinstitut kan indgå i en realkreditdomineret koncern.

Industriministeren fandt det dengang rimeligt at imødekomme pengeinstitutorganisationernes ønske og derved give pengeinstitutterne mulighed for at drive andre former for finansiel virksomhed uden en omkostningskrævende omdannelse til aktieselskab og/eller etablering af holdingselskab. Industriministeren lagde i sin besvarelse vægt på, at realkreditinstitutter tillige er omfattet af reglerne om tilsyn på et konsolideret grundlag. Forsikringsvirksomhed, der drives i datterselskabsform, vil medføre, at der foretages et fradrag i moderpengeinstitutets ansvarlige kapital for aktieandele og efterstillede kapitalindskud i datterselskabet.

Endelig lagde industriministeren til grund, at boligministeren - bl.a. på baggrund af det daværende lovforslag - ville overveje, om det på tilsvarende vis ville være hensigtsmæssigt at ændre i realkreditloven, således at realkreditinstitutter fik en tilsvarende adgang til gennem datterselskaber at drive anden finansiel virksomhed, der er under tilsyn fra Finanstilsynet. En sådan ændring blev dog ikke på det pågældende tidspunkt anset for aktuel.

Hidtil har en bank eller et forsikringselskab som ovenfor nævnt alene kunnet indgå i en realkreditdomineret koncern ved hjælp af et holdingselskab, idet det ikke er muligt for et realkreditinstitut at have pengeinstitutter eller forsikringselskaber som datterselskaber under den nugældende realkreditlovgivning.

Tiden findes nu inde til at parallelisere realkreditlovgivningen med bank- og forsikringslovgivningen på dette punkt.

For at hindre, at realkreditinstitutterne med den nye adgang til at drive anden finansiel virksomhed i datterselskabsform omgår realkreditlovens krav til at virke som realkreditinstitut, er der indsat en bestemmelse, som bevirker, at koncernforbundne selskaber, der etableres i udlandet, tillige skal opfylde lovens krav, såfremt dette selskab driver realkreditvirksomhed i Danmark.

For at sikre, at realkreditinstitutterne ikke placerer midlerne svarende til den ansvarlige kapital inklusive finansielle instrumenter mere risikofyldt, end hvis der ikke var oprettet datterselskaber, der driver pen-

geinstitutvirksomhed eller forsikringsvirksomhed, foreslås det endvidere, at hele koncernen omfattes af realkreditlovens placeringsregler.

Da der er tale om datterselskaber, vil realkreditinstituttet altid pr. definition bevare den bestemmende indflydelse på datterselskabernes virksomhed. Dette sikrer også den oprindelige forenings eller fonds bestemmende indflydelse på datterselskabet gennem dens indflydelse på realkreditinstituttet, jf. lovens § 70.

Regnskabs- og solvensreglerne er forskellige alt efter om det drejer sig om et kreditinstitut eller et forsikringselskab. Derfor skal kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, fradrages ved beregningen af realkreditinstitutets ansvarlige kapital, ligesom andre konsekvensrettelser er nødvendige, jf. bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Ad 2 (Kapitalkravsdirektivet)

Erhvervsministeren nedsatte ved kommissorium af 2. juli 1993 et børsudvalg, der skulle forestå arbejdet med en børsreform.

Formålet med børsreformen er, ifølge kommissoriet, at fremtidssikre børslovgivningen, at sikre større indflydelse og ansvarlighed for interessenterne over for børsen og børshandlers virkemåde, at give bedre muligheder for en effektiv udvikling og at implementere EF's investeringservice- og kapitalkravsdirektiver.

Børsudvalget blev således bl.a. nedsat for at analysere disse EU-regler og med det sigte at udarbejde forslag til, hvordan reglerne mest hensigtsmæssigt kan implementeres i den danske lovgivning.

Ved kommissorium af 12. oktober 1993 nedsatte Børsudvalget et underudvalg, der skulle forestå implementeringen af Rådets direktiv 93/6/EØF af 15. marts 1993 om kravene til investeringselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (kapitalkravsdirektivet).

Kapitalkravsdirektivet træder i kraft 1. januar 1996 samtidig med investerings servicedirektivet og skal implementeres i medlemsstaternes lovgivning senest 1. juli 1995. Med denne frist får institutterne mulighed for i god tid at indføre de nødvendige edb-procedurer til håndtering af de nye beregningsmetoder til kapitaldæknings- og solvensopgørelse, der følger af de nye kapitalkravsregler.

Formålet med kapitalkravsdirektivet er at indføre kapitalkrav til afdækning af kreditinstitutters og fondsmæglerskabers markedsrisiko. Ved markedsrisiko forstås rente-, aktie-, valuta- og medkontrahentrisiko. De eksisterende kapitaldækningsregler fastsætter alene kapitalkrav til afdækning af kre-

ditrisikoen og er blevet til efter implementeringen af solvensnøgletalsdirektivet (89/647/EØF).

Ved et realkreditinstituts solvensopgørelse efter de gældende regler i henhold til realkreditlovens § 53 indgår instituttets aktiver og ikke-balanceførte poster med vægte, der skal afspejle risikoen ved det pågældende aktiv. Vægten for aktiverne og de ikke-balanceførte poster tager alene udgangspunkt i kreditrisikoen, dvs. risikoen for en reduktion af aktivets værdi som følge af debtors manglende betalingsevne.

Foruden kreditrisici er realkreditinstituttet imidlertid også udsat for tab som følge af markedsrisici i form af ugunstige renteusving, aktiekursudsving og valutakursudsving og som følge af en medkontrahents manglende evne til at honorere sine forpligtelser. Kapitalkravsdirektivet pålægger derfor medlemslandene at indføre et nyt sæt risikovægte til de aktiver, der er særligt udsat for disse markedsrisici.

Det har været nødvendigt at indføre et nyt begreb, »handelsbeholdningen«, for at afgrænse de aktiviteter, hvortil nye kapitalkrav stilles. Handelsbeholdningen omfatter værdipapirer og finansielle instrumenter, der af institutterne besiddes i handelsmæssigt øjemed. Ved opgørelsen af handelsbeholdningen tages der hensyn til de specielle renterisikoforhold, der gælder for realkreditinstitutter. Realkreditinstitutterne er gennem lovgivningen af hensyn til sikkerheden bag realkreditobligationerne i forvejen begrænset med hensyn til at påtage sig renterisici på den samlede balance. En nærmere afgrænsning af handelsbeholdningen i realkreditinstitutter findes i bemærkningerne til § 1, nr. 23.

Kapitalkrav til afdækning af markedsrisici beregnes herefter på institutternes handelsbeholdning af værdipapirer, terminsforretninger og finansielle instrumenter. Kapitalkrav til afdækning af valutarisici beregnes dog på såvel handelsbeholdning som øvrige aktiviteter uden for denne. Dette vil blive præciseret i den reviderede kapitaldækningsbekendtgørelse.

Formålet med at afgrænse en handelsbeholdning er at udskille de aktiviteter, hvorpå der er en særlig risiko for kurstab. Aktiviteter inden for handelsbeholdningen vil herefter foruden kapitalkrav til afdækning af kreditrisikoen være pålagt særlige kapitalkrav, der skal afspejle disse markedsrelaterede kursrisici.

Forslaget indebærer, at poster med markedsrisiko fremover indgår i solvensopgørelsen sammen med de vægtede aktiver m.v. På handelsbeholdningsaktiviteter vil derfor indgå en risikovægtning for markedsrisikoen ud over risikovægtning for en traditionel udstederrisiko (kreditrisiko) svarende til de gæl-

dende regler for risikovægtning. De enkelte aktiviteter indgår med en vægt, der indeholder alle de typer af risici, der er på den pågældende aktivitet (inkl. afviklingsrisici). Dette vil blive præciseret i kapitaldækningsbekendtgørelsen.

Lovens regler for opgørelsen af institutternes ansvarlige kapital følger af Rådets direktiv 89/299/EØF af 17. april 1989 om kreditinstitutters egenkapital. Egenkapitaldirektivet fastlægger de kapitalelementer, der kan indgå i kreditinstitutternes ansvarlige kapital. Disse regler er implementeret i realkreditlovgivningen og fremgår dels af lovens kapitel 9 dels af bekendtgørelsen om realkreditinstitutters kapitaldækning.

Med kapitalkravsdirektivet indføres et nyt kapitalelement i form af kortfristet supplerende kapital. Kortfristet supplerende kapital kan kun anvendes til dækning af kapitalkrav til markedsrisiko. Kapitalelementet får de samme karakteristika som supplerende kapital i forhold til betingelser for kapitalens optagelse. Kortfristet supplerende kapital indgår dog ikke i den ansvarlige kapital, jf. i øvrigt bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Ad 3 (Anbefalinger fra Det Tværministerielle Kontaktudvalg)

I december 1993 blev det besluttet, at regeringen i samarbejde med Danmarks Nationalbank skulle »udarbejde en redegørelse for situationen i banksektoren og forventningerne til de kommende års udvikling«. Arbejdet hermed blev henlagt til Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det Finansielle Marked.

I oktober 1994 afgav udvalget, hvis formand var departementschef Jens Thomsen, Økonomiministeriet, en rapport med titlen »Den danske pengeinstitutsektor«.

Rapporten indeholdt bl.a. nogle anbefalinger om, hvorledes tilsynet med kriseramte pengeinstitutter kunne forbedres.

Rapporten tog udelukkende sigte på pengeinstitutsektoren med de særlige karakteristika, som denne sektor har i relation til den virksomhed, som udøves. Alligevel findes det hensigtsmæssigt på en række punkter tillige at implementere disse anbefalinger i realkreditloven. Udover anbefalinger, som kræver lovændring, agter Finanstilsynet at udarbejde og udlevere sektorgennemsnit for en række nøgletal for realkreditinstitutter, således at institutterne har mulighed for selv at vurdere deres økonomiske stilling i forhold til den øvrige del af sektoren, den såkaldte »self assessment-metode«.

På bank- og sparekasselovens område er der bl.a. fremsat lovforslag om:

- At kræve en anden benævnelse end obligationer for kapitalandele med status som efterstillet kapital.
- At Finanstilsynet skal kunne pålægge et institut at ansætte en yderligere revisor.
- At Finanstilsynet får hjemmel til at iværksætte en undersøgelse vedrørende et instituts finansielle fremtidsudsigter.
- At Finanstilsynet får hjemmel til at stille differentierede hensættelseskrav i institutter med særlig høj risikoprofil.

I nærværende forslag til ændring af realkreditloven er der indarbejdet tilsvarende forslag, dog således, at det sidstnævnte forslag om at kunne stille differentierede hensættelseskrav ikke er medtaget.

Årsagen til, at denne anbefaling ikke er foreslået indarbejdet i realkreditloven, er *dels*, at der i realkreditloven – i modsætning til bank- og sparekasseloven – ikke findes bestemmelser, som regulerer hensættelserne, idet disse regler findes i en regnskabsbekendtgørelse, *dels* at det er Finanstilsynets praksis, at realkreditinstitutterne normalt skal hensætte hele den usikrede del af et lån, idet erfaringen er, at realkreditinstitutterne – i modsætning til pengeinstitutterne – kun undtagelsesvis får de dele af deres tilgodehavende, for hvilke der ikke er pantsikkerhed, dækket. Man agter derfor heller ikke at ændre i regnskabsbekendtgørelsen.

På dette punkt er der således ikke parallelitet mellem realkreditloven og lov om banker og sparekasser m.v., da de faktiske forhold er forskellige.

Ad 4 (Belåningsgrundlaget ved udmåling af realkreditlån)

Der foreslås en ændret formulering af lovens § 42, der indebærer en præcisering af, på hvilket grundlag realkreditlån kan ydes.

Et udvalgsarbejde i en arbejdsgruppe nedsat af landbrugsministeren vedrørende landbrugsdriftsfællesskabers finansieringsproblemer, jf. landbrugsministerens skrivelse af 5. maj 1994 til Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg, har vist, at det vil være hensigtsmæssigt i realkreditloven at få præciseret, på hvilket grundlag realkreditlån kan ydes.

Ifølge realkreditlovens §§ 1 og 2 kan realkreditinstitutter yde lån mod pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer. Til brug for udmålingen af dette lån skal instituttet ansætte ejendomsværdien, jf. § 41. Det fremgår imidlertid ikke eksplicit af loven, hvad der forstås ved en ejendom, eller hvilke bestanddele der kan indgå i værdiansættelsen i relation til realkreditbelåning. I realkreditlovens §§ 43, 44 og 45 har

boligministeren fået bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler herom.

I Finanstilsynets bekendtgørelse nr. 194 om realkreditinstitutters værdiansættelse (værdiansættelsesbekendtgørelsen) er det i § 2 fastsat, at værdiansættelsen sker på grundlag af panterettens omfang. Panteretten i fast ejendom omfatter først og fremmest grund og bygninger, men også bygningstilbehør, jf. tinglysningslovens § 38. Det dertil hørende driftsinventar og driftsmateriel, jf. tinglysningslovens § 37, kan indgå i belåningsgrundlaget, såfremt det er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom. Dette præciseres i lovforslaget.

Efter værdiansættelsesbekendtgørelsens § 2 kan tilbehør, der ikke ejes af ejendommens ejer, medtages i låneudmålingsgrundlaget, hvis det sampanstættes med grund og bygninger. Det er en forudsætning herfor, at tilbehøret ikke er omfattet af tinglysningslovens § 37, alene fordi det ikke ejes af ejendommens ejer. Dette præciseres tillige i lovforslaget.

Endelig præciseres det i lovforslaget, at der skal være identitet mellem låntager og ejer af den faste ejendom, således at lån kun kan ydes til ejeren af den pantsatte faste ejendom.

Ad 5 (Pantsikkerhed)

Det foreslås, at det i loven eksplicit bestemmes, at realkreditlån ikke må ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. Årsagen til denne præcisering er bl.a. flere henvendelser fra realkreditbranchen om at få belyst, hvorvidt realkreditinstitutterne kan anvende ejerpantebreve som grundlag for ydelse af realkreditlån. Da realkreditinstitutters anvendelse af ejerpantebreve på flere punkter er uhensigtsmæssig, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 1, foreslås det, at det af lovteksten udtrykkeligt fremgår, at realkreditinstitutterne fortsat skal anvende almindelige pantebreve (pantebrevsformular B). Dog kan skadesløsbreve anvendes i forbindelse med belåning af løsøre, jf. bemærkningerne til de enkelte bestemmelser. En tilsvarende ændring foreslås i lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond.

Ad 6 (Direktørers hverv i andre virksomheder)

Med den udvidede adgang for realkreditinstitutterne til at drive bank- og forsikringsvirksomhed i datterselskabsform aktualiseres behovet for en parallelisering med bank- og sparekasselovens regelsæt vedrørende direktionens deltagelse i ledelsen i andre koncernforbundne selskaber. Det foreslås således, at økonomiministeren fremover skal godkende en sådan deltagelse.

Ad 7 (Tilpasning til boligbyggeriloven)

Ændringen af realkreditlovens §§ 28 og 30 foreslås for at bringe regelsættet i overensstemmelse med boligbyggeriloven. Med ændringen af boligbyggeriloven har kommunalbestyrelsen fået mulighed for at give støtte til etablering af private andelsboliger og almennyttigt boligbyggeri også ved erhvervelse. Lovforslaget giver mulighed for indeksbelåning heraf.

Ad 8 (Forsøg på at videregive urigtige oplysninger)

Forsøg på at videregive urigtige eller vildledende oplysninger gøres strafbart, idet tilsynsvirksomheden i stort omfang baseres på et tillidsforhold mellem det enkelte institut og Finanstilsynet. De sager, som Finanstilsynet gennemgår på sine undersøgelser, bør i sagens natur indeholde alle dokumenter. Såfremt der er fjernet dokumenter, eller såfremt de oprindelige dokumenter ombyttes med andre »tilpassede« papirer, bør det være muligt at retsforfølge de pågældende ansatte også i den situation, hvor der alene er tale om et forsøg på at afgive urigtige oplysninger.

Ad 9 (Udlån i udlandet)

Da långivning i udlandet mod udstedelse af danske realkreditobligationer kan vise sig at blive aktuell, foreslås det, at pantsikkerheden bør være den samme, uanset om der lånes ud i Danmark eller i udlandet. Realkreditobligationer skal således have et sikkerhedsgrundlag, der består i pant i fast ejendom og eventuelt suppleret med en statslig garanti. I tilfælde, hvor sikkerhedsgrundlaget består af garantier fra pengeinstitutter eller forsikringsselskaber, kan funding i Danmark alene ske ved udstedelse af »andre værdipapirer«, jf. lovens § 2, stk. 1, og ikke ved realkreditobligationer.

Disse »andre værdipapirer« må i tilfælde, hvor der er indbyrdes hæftelse mellem serier, ikke hæfte i relation til serier med realkreditobligationer, men alene med andre serier, der indeholder tilsvarende værdipapirer. I modsat fald kunne der opstå risiko for, at sikkerhedsgrundlaget for de danske realkreditobligationer svækkes.

Ad 10 (Videregivelse af fortrolige oplysninger)

Forslaget indeholder en lempelse af lovens tavshedspligtsbestemmelse. Der gives Folketingets stående udvalg adgang til fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet. Oplysningerne vedrører generelle økonomiske forhold i institutter, der er under betalingsstandsning eller konkurs, når Folketinget er inddraget ved, at staten stiller garanti eller andre midler til rådighed i forbindelse med en afvikling af det nødli-

dende institut. Oplysninger om enkelte kunders forhold kan ikke videregives. Lempelsen finder anvendelse på dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter lovforslagets ikrafttræden. Der er tidligere fremsat forslag for Folketinget om en tilsvarende lempelse af tavshedspligten for pengeinstitutter.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Adgangen til at lade realkreditinstitutterne drive bank- og forsikringsvirksomhed i datterselskabsform giver en konkurrencemæssig ligestilling og dermed et modspil til de pengeinstitut- eller forsikringsskabsdominerede koncerner.

Lovforslaget vedrørende implementering af kapitalkravsdirektivet medfører foruden kapitalkrav til afdækning af realkreditinstitutternes kreditrisiko også kapitalkrav til afdækning af institutternes markedsrisiko. De solvensmæssige konsekvenser for realkreditinstitutterne vil generelt være noget mindre end for pengeinstitutterne, der har større obligationsbeholdninger med markedsrisiko i forhold til den samlede balance.

Miljømæssige konsekvenser

Forslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

Administrative og statsfinansielle konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at få væsentlige administrative eller statsfinansielle konsekvenser.

Boligministeriet har oplyst, at det ikke forventes, at støttetilsagn efter lov om boligbyggeri § 48, stk. 1, nr. 2 og § 63, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og 9, fører til ændringer i de samlede anskaffelsesudgifter vedrørende etablering af almennyttige boliger og andelsboliger. Under denne forudsætning indebærer ændringerne ikke tab af realrenteafgiftsprovenu, selv om der foreslås indeklån til et nyt låneformål.

Forholdet til EU-retten

Forslaget implementerer Rådets direktiv 93/6/EØF af 15. marts 1993 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag.

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Med forslaget tydeliggøres den hidtil gældende retstilstand, hvorefter realkreditlån ikke kan ydes

mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. Realkreditlån, der ydes mod sikkerhed i form af ejerpant, kan ikke accepteres, idet sikkerhedsstillelsen her sker ved håndpant sætning af ejerpantebrevet, som ikke viser det bagved liggende retsforhold. Skadesløsbreve indeholder som ejerpantebreve ikke oplysninger om den underliggende fordring.

Det er tillagt vægt, at der ved brug af ejerpantebreve er risiko for kollisionsproblemer ved stiftelse af sekundære panterettigheder. Forbudet mod ejerpantebreve modvirker også, at tingbøgernes oplysningsværdi reduceres. Det er i øvrigt tidligere fremgået af bemærkningerne til loven, at realkreditlån ikke kunne ydes mod sikkerhed i ejerpantebreve, jf. bemærkningerne til lov nr. 378 af 20. maj 1992.

I de tilfælde, hvor realkreditlån efter loven kan ydes mod pant i løsøre, jf. bemærkningerne til nr. 12, kan skadesløsbreve dog anvendes. Dette er en kodificering af gældende ret, idet denne fremgangsmåde i dag anvendes af institutterne i forbindelse med løsørebelåning. Ved belåning af det til en ejendom hørende løsøre kan der imidlertid ikke ske sikkerhedsstillelse i form af løsørejerpantebreve, jf. ovenfor.

Til nr. 2

Konsekvensrettelse som følge af nr. 1.

Til nr. 3

Forslaget har til formål at give realkreditinstitutterne mulighed for i datterselskabsform at drive bank- og forsikringsvirksomhed, således at der i den finansielle sektor opnås konkurrencemæssig ligestilling med hensyn til at drive finansiell virksomhed, jf. i øvrigt de almindelige bemærkninger. Lov om banker og sparekasser m.v. samt lov om forsikringsvirksomhed indeholder en tilsvarende bestemmelse.

Adgangen til at drive et pengeinstitut eller et forsikringsselskab i datterselskabsform ændrer ikke på realkreditinstitutternes virksomhedsområde. Således er det fortsat ikke muligt for realkreditinstitutterne at yde lån, som ikke er realkreditlån, og dette forbud omfatter også lån til datterselskaber. Denne retstilstand er i overensstemmelse med den praksis, som Finanstilsynet hidtil har fulgt. Forbuddet gælder dog ikke placering af overskydende midler, hvor disse midler er direkte afledt af realkreditinstitutets udlånsvirksomhed eksempelvis i form af terminsindbetalinger, der erlægges før udbetaling til obligations-ejerne, ekstraordinære indfrielse eller midler fremkommet ved forhåndsemissioner til afdækning af fastkursaftaler.

Til nr. 4

Forslaget er fremsat for at hindre, at realkreditinstitutterne benytter de lidt mere lempelige regler, som gælder for udenlandske kreditinstitutter, der ønsker at drive realkreditvirksomhed her i landet. En situation, hvor der oprettes et søsterselskab i udlandet, ville i modsat fald kunne medføre, at der kunne drives realkreditvirksomhed her i landet på basis af et mere lempeligt regelsæt end det, der gælder for realkreditinstitutter oprettet her i landet, idet udenlandske selskaber kan nøjes med at opfylde betingelserne i lovens § 3.

Det eksisterende regelsæt gør det muligt for udenlandske kreditinstitutter at drive realkreditvirksomhed her i landet når:

- den største del af kreditinstitutets aktivitet består i at udstede obligationer eller andre værdipapirer, som modsvares af udlån mod pant i fast ejendom, (kravet om specialisering er således ikke så stærkt som for danske institutter),
- långivningen og obligationsudstedelsen er reguleret af et balanceprincip, (som ikke behøver at være helt identisk med balanceprincippet i realkreditlovens § 49),
- realkreditobligationer, som kreditinstituttet udsteder her i landet, har en separatiststilling og en privilegeret stilling i konkursordenen efter *hjemlandets* lovgivning, (ikke nødvendigvis efter dansk konkurslovgivning).

Baggrunden for, at regelsættet for udenlandske kreditinstitutter er mere lempeligt end det, der gælder for danske realkreditinstitutter, er, at EF's direktiver på det finansielle område fordrer fri bevægelighed for tjenesteydelser. Imidlertid er det i præambelen (11. betragtning) til 2. banksamordningsdirektiv (89/646/EØF) forudsat, at finansieringsteknikker på realkreditområdet indtager en særstilling på grund af de særlige hensyn, der er at tage til forbrugere og investorer på dette område. Danmark har således mulighed for stadig at fastsætte særlige vilkår for udstedelse af realkreditobligationer her i landet, også når dette sker som grænseoverskridende virksomhed. For reelt at tillade grænseoverskridende virksomhed fra udenlandske selskaber var det imidlertid nødvendigt, at disse ikke skulle leve op til alle realkreditlovens krav.

Med ændringsforslaget sikres, at med danske realkreditinstitutter koncernforbundne søsterselskaber, der etableres i udlandet, og som ønsker at drive realkreditvirksomhed her i landet, skal opfylde en væsentlig del af bestemmelserne i realkreditloven på linie med danske realkreditinstitutter. Et datterselskab af et holdingselskab, som besidder alle eller

flertallet af aktierne i et realkreditinstitut, vil således være omfattet af bestemmelsen.

Til nr. 5

Ændringen er en konsekvens af ændringen i nr. 4.

Til nr. 6

Med dette ændringsforslag paralleliseres realkreditloven til bank- og sparekasselovens § 19, stk. 5, bortset fra at »filialbestyrere« ikke er medtaget, da realkreditinstitutterne ikke har filialer. Ændringen indebærer, at de pågældende i et realkreditinstitut ikke kan drive egen erhvervsvirksomhed eller deltage i ledelsen af andre virksomheder uden tilladelse fra økonomiministeren. Med denne ændring er det bl.a. tilsigtet at fastlægge en praksis, der svarer til praksis på pengeinstitutområdet, hvorefter det f.eks. normalt ikke tillades, at direktører i et pengeinstitut tillige beklæder andre direktionsposter i koncernforbundne selskaber, der driver finansiel virksomhed, men alene at de indgår i bestyrelserne. De ledelsesmæssige hverv, som allerede beklædes af direktører m.v. i realkreditinstitutterne, vil dog ikke blive berørt af nærværende forslag, jf. overgangsbestemmelsen i § 4, stk. 1.

Til nr. 7

Det nye stykke foreslås indsat som en konsekvens af allerede foretagne ændringer i boligbyggeriloven, jf. lov nr. 181 af 14. april 1993 om ændring af lov om boligbyggeri, hvor § 63 blev ændret. Med forslaget gives der tillige mulighed for indeksbelåning af de i boligbyggerilovens § 63, stk. 1, 2. pkt., nævnte formål, således at der er overensstemmelse mellem boligbyggeriloven og realkreditloven.

Til nr. 8

Bestemmelsen er en konsekvensændring som følge af nr. 7.

Til nr. 9

Ændringsforslaget er begrundet i de samme forhold som nr. 7, dvs. allerede foretagne ændringer af boligbyggeriloven, jf. en ændring af boligbyggerilovens § 48. Med forslaget gives der mulighed for indeksbelåning af de i boligbyggerilovens § 48, stk. 1, nr. 2, nævnte formål, således at der er overensstemmelse mellem boligbyggeriloven og realkreditloven.

Til de i boligbyggerilovens § 48, stk. 1, nr. 1, nævnte formål kan der i forvejen ydes indekslån i medfør af realkreditlovens § 30, stk. 2, hvilket præciseres ved, at der i forslaget refereres til boligbyggerilovens § 48, stk. 1, 2. pkt., som omfatter både nr. 1 og nr. 2.

Til nr. 10

Bestemmelsen er en konsekvensændring som følge af nr. 9.

Til nr. 11

Bestemmelsen blev ved en fejltagelse ikke konsekvensrettet ved lov nr. 229 af 13. april 1991.

Til nr. 12

Med bestemmelsen i stk. 1 præciseres det, at låntager skal være ejer af den faste ejendom. En betingelse er derfor, at det af tingbogen fremgår, at låntager er ejer af ejendommen. Realkreditlån kan således ikke ydes til en låntager alene, der ikke selv har adkomst til den faste ejendom. Bestemmelsen er derimod ikke til hinder for, at der på pantebrevet er anført meddebitorer, der ikke har adkomst til den pantsatte faste ejendom. Et realkreditlån skal således som minimum have ejerne af den pantsatte faste ejendom som debitorer på pantebrevet.

Baggrunden for bestemmelsen er at præcisere det traditionelle realkreditbegreb. Realkreditlån skal ydes til finansiering af låntagers faste ejendom. Realkreditlån kan derimod ikke ydes til personer, der ikke selv ejer den til sikkerhed for lånet pantsatte faste ejendom. Denne type finansiering varetages af andre finansielle institutter.

Bestemmelsen er ej heller til hinder for, at debitorerne på pantebrevet kan være to ejere af hver sin ejendom, såfremt de to ejendomme er sampanstalt til sikkerhed for lånet. Bestemmelsen indebærer derimod, at såfremt en ejendom er ejet i sameje, skal alle adkomsthavere være debitorer på pantebrevet, selv om brugsretten ved aftale måtte være begrænset til en bestemt del af ejendommen. Ved ydelse af realkreditlån på grundlag af en del af en fast ejendom (ideelle andele) skal alle adkomsthavere til ejendommen således være debitorer på pantebrevet, hvilket indebærer, at samtlige ejere hæfter personligt for lånet på grundlag af de enkelte andele, selv om ikke alle andele sættes som sikkerhed.

For så vidt angår betingelsen om, at låntager skal være tinglyst adkomsthaver på ejendommen, kan instituttet dog udbetale et lån til en køber, der endnu ikke har tinglyst adkomst til ejendommen, såfremt et pengeinstitut indestår for lånets indfrielse, hvis låntager ikke får endelig adkomst til ejendommen.

Med stk. 2 præciseres den grundlæggende forudsætning for medtagelse af tilbehør i låneudmålingsgrundlaget. Ud over bygningstilbehøret, jf. tinglysningslovens § 38, dvs. ledninger, varmeanlæg, husholdningsmaskiner og lignende, der er indlagt i bygningen, herunder ledningsnet til rensningsanlæg og

kollektive energiforsyningsanlæg, kan det til ejendommen hørende driftsinventar og driftsmateriel – herunder maskiner og tekniske anlæg – og ved landejendomme tillige den til ejendommen hørende besætning medtages, forudsat at ejendommen er varigt indrettet med en særlig erhvervsvirksomhed for øje, jf. tinglysningslovens § 37. Heri ligger, at tilbehøret skal have driftsmæssig tilknytning til ejendommen.

Afgrænsningen af dette tilbehør følger praksis efter tinglysningslovens § 37. Dette indebærer derfor, ud over den driftsmæssige tilknytning, at løsøret skal være ejet af ejendommens ejer, og at der skal være en stedlig tilknytning til ejendommen.

Løsøre kan således ikke belånes isoleret, men kun i forbindelse med den faste ejendom, hvortil løsøret hører. Som udgangspunkt kan kun løsøre, der ejes af ejendommens ejer, og som er tilhørende den faste ejendom i § 37's forstand, indgå i låneudmålingsgrundlaget, jf. dog undtagelserne i stk. 3.

For så vidt angår landbrugsejendomme, vil det blive præciseret i værdiansættelsesbekendtgørelsen, at den til landbrugsejendomme hørende »gødning, afgrøder og andre frembringelser« ikke kan medtages i låneudmålingsgrundlaget. Baggrunden herfor er den pantemæssige usikkerhed, der knytter sig til disse bestanddele.

Det vil endvidere i værdiansættelsesbekendtgørelsen blive præciseret, at såfremt der er usikkerhed om, hvorvidt løsøre er omfattet af pant i den faste ejendom (dvs. om løsøret har den driftsmæssige og stedlige tilknytning til ejendommen), kan det pågældende løsøre ikke medtages i udmålingsgrundlaget.

Usikkerheden kan skyldes, at der f.eks. ved samdrift af flere ejendomme med løsøreaktiver, der cirkulerer mellem ejendommene, kan opstå tvivl om, til hvilken ejendom et givet løsøre hører. Dette var tillige baggrunden for drøftelserne i det af Landbrugsministeriet den 10. oktober 1994 nedsatte udvalg om realkreditfinansiering af driftsfællesskaber i landbruget. Arbejdsgruppen har netop afsluttet sit arbejde og udarbejdet en rapport. Den i rapporten skitserede løsningsmodel er ikke indarbejdet i lovforslaget, da der endnu ikke er taget stilling hertil.

For så vidt angår stk. 2 i den gældende lov, er den overflødiggjort af det nye stk. 2, idet ledningsnet er omfattet af tinglysningslovens § 38.

Med bestemmelsen i stk. 3 præciseres det, at der i udmålingsgrundlaget kan medtages løsøre, der har den i tinglysningslovens § 37 forudsatte stedlige og driftsmæssige tilknytning til den faste ejendom, men hvor løsøret ikke er omfattet af § 37 alene af den grund, at løsøret ikke er ejet af ejeren af den faste ejendom. Det er naturligvis en forudsætning, at in-

stituttet i denne situation får panteret i det pågældende løsøre.

Løsøret kan f.eks. være ejet af en anden end ejeren af ejendommen i de tilfælde, hvor en landmand, driftsselskab eller driftsfællesskab forpagter eller lejer en landbrugsejendom. Forpagteren, driftsselskabet eller driftsfællesskabet vil typisk selv eje besætning, maskiner m.v., men ikke selve ejendommen. Det har imidlertid ikke nogen betydning for den samlede ejendomsværdi, hvem der ejer løsøret, så længe løsøret hører til ejendommen.

Betingelsen for, at løsøre kan indgå i belåningsgrundlaget, selv om det ikke er omfattet af tinglysningslovens § 37, er, ud over at det skal være stedligt og driftsmæssigt tilknyttet ejendommen, jf. ovenfor, at instituttet får pant i såvel den faste ejendom som i løsøret, at instituttet tinglyser løsørepanteretten i personbogen, at det af løsørepantebrevet fremgår, at det ligger til sikkerhed for realkreditlånet i den faste ejendom, at denne løsørepanteret kan gøres gældende, hvis lånet i den faste ejendom misligholdes, samt at instituttet efter eget valg kan gøre udlæg i løsøret eller den faste ejendom.

Pantsætning af løsøre, der tilhører andre end ejeren af den faste ejendom, skal ske efter tinglysningslovens § 47 eller § 47 b.

Ved pantsætning efter tinglysningslovens § 47 skal hver enkelt genstand specificeres på pantebrevet (hvis der pantsættes mere end 10 genstande, skal disse opføres på en vedlagt fortegnelse). Genstande påført et løsørepantebrev efter tinglysningslovens § 47 kan ikke udskilles som følge af regelmæssig drift af ejendommen. Panthaveren skal således give samtykke til, at en pantsat genstand relaxeres af pantet eller udskiftes. Iøvrigt skal tinglysningslovens § 50 a iagttages, hvorefter der stilles krav om anvendelse af blanketter, der er godkendt af Justitsministeriet.

Efter § 47 b kan indehaveren af en erhvervsvirksomhed, der drives fra lejet ejendom, pantsætte det til virksomheden hørende driftsinventar og driftsmateriel m.v. Denne pantsætningsform vil kunne benyttes af den føromtalt forpagter af en landbrugsejendom. Genstandene skal ikke specificeres enkeltvis som efter tinglysningslovens § 47, og pantsætter kan udskifte løsøret ifølge regelmæssig drift, uden pant-havers samtykke. Det er imidlertid også, selv om pantsætning sker efter § 47 b, en betingelse for, at løsøret kan indgå i udmålingsgrundlaget efter realkreditloven, at løsøret ville have været omfattet af § 37, dvs. ejendommen skal være varigt indrettet med den særlige virksomhed for øje, der drives fra de lejede lokaler. Ved varig indretning forstås, at løsøret skal have driftsmæssig og stedlig tilknytning til den ejendom, hvorfra virksomheden drives.

I de tilfælde, hvor et driftsselskab/driftsfællesskab driver flere landbrugsejendomme med hver sin landbrugsproduktion, er det tvivlsomt, om pantsætning af løsøret kan ske med hjemmel i tinglysningslovens § 47 b, stk. 2, idet det er uafklaret, om det pågældende løsøre har den fornødne stedlige tilknytning til alle ejendommene, som driftsselskabet/driftsfællesskabet driver.

Såfremt løsørepantsætningen sker ved en påtegning på pantebrevet i den faste ejendom, har Finanstilsynet betragtet dette som en »sompantsætning«, jf. værdiansættelsesbekendtgørelsens § 2. Efter indførelsen af den centrale personbog og formularvang af 15. marts 1994 kan der ikke længere foretages løsørepantsætning ved en påtegning på pantebrevet i den faste ejendom. Før den centrale personbog blev indført, sendtes pantebrevet i den faste ejendom (formular B) med påtegning om løsørepantsætning til tinglysning med en begæring om tinglysning både i tingbogen og i personbogen. Institutterne behøvede således ikke at udarbejde to dokumenter, et for realkreditlånet i ejendommen og et for løsørepantsætningen, men bare et samlet dokument, der kunne tinglyses både i tingbogen og i personbogen. Nu skal der udformes to dokumenter; et pantebrev i den faste ejendom for realkreditlånet, som bliver tinglyst i tingbogen, og et løsørepantebrev for løsørepantsætningen, som bliver tinglyst i personbogen.

Fast ejendom og løsøre kan således ikke længere »sompantsættes« ved en påtegning på pantebrevet i den faste ejendom. Derimod kan to faste ejendomme stadig »sompantsættes« ved samme pantebrev.

Endelig skal det nævnes, at bortfaldet af den hidtidige særlige industriregel i realkreditlovens § 42, stk. 1, ikke indebærer nogen materielle ændringer, idet det blot med dette lovforslag præciseres, at reglen gælder for alle ejendoms kategorier.

Stk. 4 svarer til § 42, stk. 1, 2. pkt., jf. stk. 2, i den gældende lov.

Til nr. 13

Forslaget er en konsekvens af, at realkreditområdet ressortmæssigt er flyttet fra Boligministeriet til Økonomiministeriet.

Til nr. 14

Bestemmelsen foreslås indsat for at sikre, at også lån, der ydes i udlandet, og som er finansieret ved udstedelse af realkreditobligationer, alene ydes på basis af pantsikkerhed inden for lovens lånegrænser eller mod offentlig garanti. Hvis lån ydes ud over lånegrænserne mod en bank- eller forsikringsgaranti, som i øvrigt skal være selvskyldnergarantier, kan

fundingen (finansieringen) således alene ske ved udstedelse af andre værdipapirer end realkreditobligationer.

Til nr. 15

Med forslaget til ændring af § 53, stk. 1, vil poster med markedsrisiko komme til at indgå i beregningen af solvenskravet, hvor det i dag alene er poster med kreditrisiko, jf. i øvrigt de almindelige bemærkninger. Det er dog kun de aktiver, der indgår i instituttets handelsbeholdning, jf. bemærkningerne til nr. 23, som medregnes i forbindelse med opgørelse af kapitalkravet vedrørende markedsrisiko.

Med ændringen følger også, at institutterne får mulighed for at dække en del af det nye kapitalkrav til afdækning af markedsrisici med et nyt kapitalelement i form af »kortfristet supplerende kapital«, jf. nr. 23.

Sammen med den supplerende kapital i form af opskrivningshenlæggelser, solidarisk hæftelse, midler i serier med tilbagebetalingspligt samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud må det nye kapitalelement dog stadig ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen, jf. § 53 a, stk. 2.

Med ændringsforslaget udgår betegnelsen »ikke-balanceførte poster«. Disse poster opdeles efter de nugældende kapitaldækningsregler i dels poster under strengen, f.eks. fondsterminsforretninger og lignende, dels rente- og valutakursrelaterede poster. Sidstnævnte poster vil med forslaget til de nye kapitaldækningsregler indgå i poster med markedsrisiko. Poster under strengen uden for handelsbeholdningen skal stadig risikovægtes efter de nugældende regler for poster med kreditrisiko. Med forslaget vil summen af de risikovægtede poster i solvensopgørelsen (»de risikovægtede aktiver m.v.«) herefter bestå af vægtede aktiver, vægtede poster under strengen samt de vægtede poster med markedsrisiko.

Til nr. 16

En konsekvensændring som følge af nr. 15, idet det nye solvenskrav, ligesom de nu gældende, skal være opfyldt i såvel serier som i realkreditinstituttet i øvrigt.

Til nr. 17

Ændringsforslaget er en konsekvensændring, der følger af nr. 15, og er nødvendig for at give økonomiministeren hjemmel til også at kunne fastsætte regler om kapitaldækning af markedsrisiko.

Af kapitalkravsdirektivets artikel 4, stk. 4, fremgår det, at de kompetente myndigheder skal kræve, at

institutterne indfører systemer til overvågning og kontrol af renterisikoen for alle aktiviteter, idet de kompetente myndigheder skal orienteres om disse systemer.

Af direktivets artikel 4, stk. 5, fremgår, at institutterne overfor deres kompetente myndigheder skal godtgøre, at de råder over egnede systemer for til enhver tid og med rimelig nøjagtighed at kunne beregne deres finansielle situation.

Derfor foreslås det at tilføje et nyt punktum i stk. 5, således at økonomiministeren på grundlag af direktivets art. 4, stk. 4, gives hjemmel til at fastsætte regler om opgørelse og indberetning af de samlede renterisici for alle aktiviteter.

Kapitalkravsdirektivets regler for kapitaldækning af renterisici retter sig imod aktiviteter inden for handelsbeholdningen. Der kan imidlertid også være renterisiko på anlægsbeholdningen, som de gældende kapitaldækningsregler ifølge solvensdirektivet ikke retter sig imod. Med forslaget skal realkreditinstitutterne sammen med kapitaldækningsopgørelsen opføre og indberette den samlede renterisiko på alle aktiviteter.

Indberetningen skal ske mindst én gang hvert kvartal. Opgørelsen vil omfatte alle aktiviteter med en renterisiko, det vil sige foruden handelsbeholdningen også fastforrentede aktiver og passiver.

Finanstilsynet får med indberetningen oplysninger om institutternes samlede risici, men hovedformålet er, at institutternes ledelser også selv er opmærksomme på disse samlede risici.

Det er tanken, at disse indberetningsskemaer indarbejdes i bekendtgørelse nr. 601 af 1. juli 1992 om realkreditinstitutters obligationsudstedelse, balanceprincip og renterisiko.

Til nr. 18

Med forslaget sikres, at 100 pct.-grænsen i § 53 a, stk. 2, skal gælde for supplerende kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital. Forslaget bevirker således, at kernekapitalen fortsat skal medregnes for mindst 50 pct. af summen af den ansvarlige kapital og den kortfristede supplerende kapital.

Til nr. 19

I medfør af forslaget til § 53 a, stk. 3, kan økonomiministeren fastsætte de nærmere betingelser for medregning af det nye kapitalelement i form af kortfristet supplerende kapital.

Af den gældende kapitaldækningsbekendtgørelse fremgår betingelserne for optagelse af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud. Det fremgår bl.a., at kapitalindskudet skal kunne ned-

skrives i forbindelse med en rekonstruktion af instituttet.

For det nye kapitalelement skal der gælde lignende betingelser for dets optagelse som for værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

Den korte løbetid, ned til 2 år, vil blive suppleret af betingelser om indlåsning og anvendelse, idet kapitalens tilbagebetaling og forrentning tilbageholdes, såfremt solvenskravet ikke er opfyldt. Endvidere begrænses anvendelsen til kapitaldækning af markedsrisici.

Til nr. 20

Med ændringsforslaget udgår »ansvarlig indskudskapital«, idet kapitalelementet ikke har de samme egenskaber som supplerende kapital. Ændringsforslaget er nødvendigt for at præcisere, at supplerende kapital, som indgår i instituttets ansvarlige kapital, ikke kan have karakter af ansvarlig *indskudskapital*. Der er derfor alene tale om en terminologisk ændring, hvor det tydeliggøres, at realkreditinstitutterne med gældende lovgivning ikke har mulighed for at optage ansvarlig indskudskapital, men alene mulighed for at optage efterstillet fremmedkapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, der opfylder de nærmere angivne betingelser, jf. bekendtgørelse nr. 958 af 27. december 1991 om realkreditinstitutters kapitaldækning.

Supplerende kapital kan nedskrives og medvirke i forbindelse med en rekonstruktion af instituttet. For supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud gælder endvidere, at instituttet har ret til at udskyde betaling af renter på kapitalindskudet, såfremt solvenskravet ikke er opfyldt på forfaldstidspunktet, jf. kapitaldækningsbekendtgørelsens § 1, stk. 2, 4 og 7.

Til nr. 21

Forslaget er en indarbejdelse af en af de anbefalinger, som er fremkommet i forbindelse med rapporten »Den Danske Pengeinstitutsektor« (Økonomiministeriet 1994), som er udarbejdet af Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det Finansielle Marked. Den foreslåede ændring relaterer sig til nogle konkrete sager, hvor »obligationer« udstedt af banker med status af efterstillet kapital blev opfattet, som om disse papirers sikkerhed lå på niveau med realkredit- og statsobligationer. Det findes derfor hensigtsmæssigt også for realkreditinstitutter at stille krav om, at sådanne papirer betegnes »kapitalbeviser«, når de udstedte papirer henregnes til den supplerende kapital.

Til nr. 22

Bestemmelsen foreslås indsat, fordi det regnskabsmæssigt ikke på nuværende tidspunkt er muligt at behandle forsikringsselskaber og kreditinstitutter efter det samme regelsæt, idet der er en grundlæggende forskellig måde at opgøre kapitalen på i henholdsvis kreditinstitutter og forsikringsselskaber. Forslaget skal endvidere sikre, at et realkreditinstitut, der ejer et forsikringsselskab, ikke derved kan medregne en del af sin ansvarlige kapital to gange (dobbeltgearing). Forslaget medfører, at fradraget i realkreditinstitutets ansvarlige kapital gøres uafhængigt af, hvorledes det pågældende datterforsikringsselskab måtte være kapitaliseret. Formuleringen »direkte eller indirekte ejede andel« indebærer, at også forsikringsselskabets datterforsikringsselskabers solvensmargen fratrækkes i den ansvarlige kapital.

Til nr. 23

Realkreditinstitutterne får – ligesom pengeinstitutterne – med kapitalkravsdirektivet mulighed for at medregne et ekstra kapitalelement benævnt »kortfristet supplerende kapital«.

Kapitalelementet får karakter af supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid, jf. nr. 20. Kortfristet supplerende kapital indgår ikke som en del af den ansvarlige kapital på grund af sin kortfristede, og der stilles en række yderligere betingelser for optagelse af kortfristet supplerende kapital som kapitalelement til afdækning af markedsrisici.

Da den kortfristede supplerende kapital kun kan anvendes til afdækning af markedsrisici, der typisk kan nedbringes relativt hurtigere end risici ved udlån (kreditrisici), foreslås det, at den oprindelige løbetid eller et opsigelsesvarsel kan være ned til 2 år.

Der er af den grund heller ikke, i modsætning til værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, krav om nedtrapning af det beløb, hvorved kapitalindskuddet kan medregnes de sidste 3 år inden forfaldstidspunktet.

I forhold til værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skærpes indlånsreglen på kortfristet supplerende kapital således, at der hverken kan ske tilbagebetaling af hovedstol eller udbetaling af renter, såfremt solvenskravet ikke er opfyldt, eller tilbagebetalingen vil medføre, at solvenskravet ikke er opfyldt. Dette vil blive fastsat i kapitaldækningsbekendtgørelsen.

I § 53 g, stk. 2, foreslås det, at den nye kortfristede supplerende kapital højst kan medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko. Be-

stemmelsen sikrer en opfyldelse af direktivets krav til fordelingen af kapitalelementer på kapitalkravet. Ifølge kapitalkravsdirektivet skal en vis andel af kapitalkravet til poster med markedsrisiko således afdækkes med de nuværende kapitalelementer ifølge egenkapitaldirektivet (89/299/EØF). Det nye kapitalelement kan således højst udgøre 250 pct. af det beløb, hvormed de nuværende kapitalelementer bidrager til dækning af kapitalkravet til de vægtede poster med markedsrisiko.

De 5,7 pct. fremkommer ved at medregne det nye kapitalelement med op til 250 pct. af de nuværende kapitalelementer. Det nye kapitalelement kan således højst medregnes med 250/350 (det samme som 5/7) af den samlede kapital, der går til dækning af kapitalkravet på 8 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko, eller 5,7 pct. (afrundet).

Resten af kapitalkravet, dvs. mindst 2,3 pct., skal dækkes af de nuværende kapitalelementer (den ansvarlige kapital).

Beregningseksempel på kapitalkrav (i mio. kr.):

Vægtede poster med markedsrisiko	200,0
Kapitalkrav (8 pct.)	16,0
Det nye kapitalelement kan højst anvendes med 5,7 pct	11,4
Resten, der dækkes med ansvarlig kapital, mindst	4,6

§ 53 h, stk. 1, er en følge af, at kapitalkravsdirektivet retter sig særskilt mod markedsrisici i form af henholdsvis risici på handelsbeholdningen og risici på aktiviteter i fremmed valuta. Direktivet indebærer, at der skelnes mellem et instituts handelsbeholdning af værdipapirer, terminsforretninger og finansielle instrumenter på den ene side og instituttets øvrige aktiviteter på den anden side.

Definitionen af handelsbeholdningen er derfor central. Formålet med denne afgrænsning er at udskille de aktiver, hvorpå der er en særlig risiko som følge af aktivernes kursregulering. Definitionen er imidlertid teknisk kompliceret og foreslås derfor henlagt til kapitaldækningsbekendtgørelsen.

For at sikre den størst mulige overensstemmelse mellem regnskabs- og kapitaldækningsregler er det tanken at anvende den gældende definition af finansielle omsætningsaktiver i regnskabsreglerne for realkreditinstitutter som udgangspunkt for afgrænsningen af handelsbeholdningen.

De poster, der vil være omfattet af handelsbeholdningen, er følgende:

- værdipapirer, der er omsætningsaktiver, jf. § 2, nr. 15 i bekendtgørelse om realkreditinstitutters regnskabsaflæggelse m.v. og
- afledte finansielle instrumenter, jf. bekendtgørelse

om realkreditinstitutters regnskabsaflæggelse m.v. §§ 70-74.

Følgende beholdninger vil dog ikke indgå:

- værdipapirer, der ikke kursreguleres, og
- positioner af obligationer, som forholdsmæssigt svarer til realkreditlovens placeringskrav på 60 pct. af den ansvarlige kapital, jf. lovens § 60, adderet med 60 pct. af realkreditinstituttets hensættelser på nødlidende udlån.

For realkreditinstitutter gør sig det særlige gældende, at sammensætningen af store dele af deres fondsbeholdning er bundet som følge af forskellige lovkrav, herunder placeringsreglerne. Efter disse skal realkreditinstitutter anbringe mindst 60 pct. af den ansvarlige kapital i børsnoterede obligationer. Dette relativt høje krav om placering i obligationer afspejler balanceprincippet, idet realkreditinstituttets tab typisk opstår ved annullation af de obligationer, som ikke længere har pantsikkerhed. Obligationerne skal således ikke sælges, og det er derfor ikke relevant at beregne en markedsrisiko på dem.

De positioner, som realkreditinstitutterne tager som en konsekvens af placeringskravet i realkreditloven, og som skal indgå i anlægsbeholdningen, skal fradrages den samlede beholdning af obligationer, inden kapitalkravene beregnes. Tilsvarende skal 60 pct. af de positioner, som modsvarer hensættelserne (som jo endnu ikke er tabt og derfor er placeret), fradrages før beregningen og indgå i anlægsbeholdningen.

Dette vil indebære, at realkreditinstitutterne ikke får en uhensigtsmæssig tilskyndelse til at placere i værdipapirer med kort restløbetid for at mindske renterisikoen. Beholdninger svarende til 60 pct. af hensættelser på nødlidende udlån er et udtryk for, at det samlede hensættelsesbeløb foruden obligationsandelen også typisk indeholder rets- og salgsmkostninger samt påløbne renter i medfør af realkreditlovens balanceprincip, der netop indebærer, at realkreditinstitutterne skal fortsætte rentetilskrivningen på udlån, selvom de er nødlidende. Derfor tages der udgangspunkt i 60 pct. af hensættelserne svarende til den skønnede obligationsandel og ikke i de samlede hensættelser.

Regler for værdipapirers kursregulering, herunder hvilke værdipapirer der ikke kursreguleres, fremgår af regnskabsreglerne. De poster, der risikomæssigt er afdækket, skal således heller ikke medtages i handelsbeholdningen ved opgørelsen af kapitalkrav efter reglerne i kapitalkravsdirektivet. Det gælder f.eks. forretninger i finansielle instrumenter, der indgås for at afdække forskelle mellem de årlige indbetalinger fra låntagerne på realkreditlån og udbetalinger til obligationsejerne af realkreditobligationer, så

balanceprincippet i realkreditlovens § 49 bliver opfyldt.

Med forslaget i § 53 h, stk. 2, gives, jf. kapitalkravsdirektivets bilag V, pkt. 2, litra b, mulighed for, at den løbende nettofortjeneste ved handelsbeholdningen kan medregnes i den kortfristede supplerende kapital.

Baggrunden for reglen er, at kursstigninger på værdipapirer – altså en indtægt for instituttet i sig selv – vil medføre, at institutterne får en forøgelse af de risikovægtede poster med markedsrisiko. Dermed reduceres solvensprocenten alt andet lige. Dette kan imidlertid modvirkes ved, at nettohandelsbeholdningsfortjenesten bl.a. i form af kursstigninger kan medregnes ved opfyldelsen af solvenskravet.

Da medregningen af et løbende overskud vil være et brud med hidtil gældende danske solvensprincipper, bør muligheden kun kunne anvendes under iagttagelse af en række forsigtighedsprincipper. Med bestemmelsen om medregning sikres derfor, at medregningen kun kan ske efter Finanstilsynets godkendelse, og at instituttets regnskab skal være revideret og påtegnet af instituttets valgte revisorer.

Nettofortjenesten ved handelsbeholdningen beregnes som summen af realiserede og urealiserede kursgevinster minus summen af realiserede og urealiserede kurstab på handelsbeholdningen på opgørelsesdagen og med fradrag af tab på alle øvrige aktiviteter, herunder valutakurstab og hensættelser til tab på udlån. Gevinster på alle øvrige aktiviteter kan ud fra et forsigtighedsprincip ikke medregnes.

Når Finanstilsynet stiller som betingelse for medregning, at instituttets regnskab skal være revideret, er det af hensyn til opgørelsen af det eventuelle tab på alle øvrige aktiviteter, herunder hensættelser til tab på udlån. Hermed sikres en kontrol af, at dette er sket under iagttagelse af den nødvendige forsigtighed ud fra sædvanlige regnskabsmæssige principper.

Til nr. 24

Den foreslåede tilføjelse er tænkt som en tydeliggørelse af, at der i en serie ikke må ske sammenblanding af realkreditobligationer og andre værdipapirer. Der er dog indsat en overgangsbestemmelse i § 4, stk. 4, idet der tidligere i begrænset omfang er sket en sådan sammenblanding.

Til nr. 25

Ved ændringen af realkreditloven nr. 932 af 27. december 1991 blev henvisningsbestemmelsen ved en fejtagelse ikke konsekvensændret.

Til nr. 26

Konsekvensændring som følge af nr. 20.

Til nr. 27

Bestemmelsen foreslås indsat for at hindre, at der mellem serier, som indeholder forskellige værdipapirer, kan hæftes indbyrdes. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med nr. 24.

Til nr. 28 og 29

Ændringsforslagene er konsekvensrettelser som følge af adgangen til at eje datterselskaber, der driver pengeinstitut- og forsikringsvirksomhed, jf. nr. 3.

Til nr. 30

Forslaget er en konsekvensændring som følge af, at engagementer opdeles i engagementer inden for henholdsvis uden for handelsbeholdningen i medfør af kapitalkravsdirektivet, jf. nr. 33 og 39.

Til nr. 31

For finansielle koncerner består der særlige risici såsom risikoen for, at økonomiske svagheder i et selskab rammer et andet, den såkaldte »smittefare«, og tilfælde af de facto hæftelse, hvorved menes, at uanset et selskab ikke juridisk hæfter for et datterselskab, kan dette vise sig at være en realitet. Endelig består der en risiko for udvanding af det enkelte selskabs selvstændighed.

Når et realkreditinstitut indgår i en koncern, er det vigtigt at forsøge at begrænse disse risici, herunder risikoen for, at der ved koncerninterne transaktioner sker indirekte kapitaloverførsler koncernselskaberne imellem.

For at sikre realkreditinstitutionen bedst muligt foreslås økonomiministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for, hvilke krav der kan stilles i forbindelse med koncerninterne transaktioner. En tilsvarende ændring er vedtaget i bank- og sparekasseloven, jf. lov nr. 1090 af 21. december 1994.

Finanstilsynet har ved vejledning af 15. juli 1992 vedrørende koncerninterne transaktioner orienteret branchen om, hvilke krav og retningslinier Finanstilsynet har skønnet skulle være opfyldt blandt andet i relation til reglerne om retvisende regnskaber. Alle former for koncerninterne transaktioner er omfattet af bestemmelsen, herunder alle engagementer, såsom lån og garantier, køb og salg af aktiver samt aftaler om administration eller porteføljemanagement etc. Denne vejledning vil danne udgangspunkt for den bekendtgørelse, der skal udarbejdes, idet der dog vil kunne ske en præcisering af kravet til års-

regnskabets oplysninger om de koncerninterne transaktioner.

Til nr. 32

Forslaget er en følge af, at ændringen af lovens § 77, stk. 10, jf. nr. 41, medfører, at § 64 skal overholdes på koncernniveau. Uden en ændring af § 64 ville dette betyde, at de samlede fondsmidler i en datterbank ville være underkastet den renterisikobegrænsning, bestemmelsen indeholder.

Formålet med § 64 har siden bestemmelsens indførelse i realkreditlovgivningen i 1989 været at sikre, at et realkreditinstitut ikke løber større renterisiko ved placeringen af de midler, der modsvarer instituttets ansvarlige kapital, end den renterisiko, der er på de udstedte obligationer. Formuleringen i den hidtidige bestemmelse fastlagde, at renterisikoen skulle måles på »... aktiver og passiver inklusive ikke-balanceførte poster bortset fra de i § 49 nævnte«, altså samtlige aktiver og passiver bortset fra dem, der vedrører udlånsvirksomheden. Dette beløb svarer i et realkreditinstitut til de midler, der modsvarer den ansvarlige kapital. Den nye formulering indebærer således ingen materiel ændring for realkreditinstitutionen.

I en datterbank er fondsmidlerne imidlertid større end de midler, der modsvarer den ansvarlige kapital, hvis banken har et indlånsoverskud (indlån overstiger udlån). I en sådan situation vil et pengeinstitut typisk anbringe dette overskud i fondsmidler. Det forekommer ikke rimeligt at fastsætte nærmere regler for sådanne fondsmidler, idet der ikke for et pengeinstitut, der er uafhængig af et realkreditinstitut, gælder begrænsninger.

Den foreslåede formulering af § 64 bevirker, at en eventuel datterbanks fondsmidler, svarende til den indbetalte ansvarlige kapital samt ikke-balanceførte poster, indgår i § 64 opgørelsen, men ikke den del af datterbankens fondsmidler, der modsvarer et indlånsoverskud. De fondsmidler, der indgår i opgørelsen, udmåles herefter forholdsmæssigt som en andel af samtlige papirer (fondskoder) i datterbankens fondsbeholdning (en ideel anpart af fondsbeholdningen).

Med ændringsforslaget til bestemmelsen i lovens § 64 varetages det sikkerhedshensyn, at fondsmidler svarende til indbetalt ansvarlig kapital ikke placeres mere risikofyldt, end hvis der ikke var oprettet en datterbank.

Til nr. 33 – 37

I medfør af kapitalkravsdirektivets bilag VI skal de handelsbeholdningsrelaterede dele af et engage-

ment medregnes ved opgørelsen af det pågældende engagement.

Engagementer med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder opdeles derfor i engagementet inden for henholdsvis uden for handelsbeholdningen.

Med forslaget vil § 65 a således komme til at indeholde regler for engagementer uden for handelsbeholdningen svarende til de eksisterende regler, som er en implementering af direktiv (92/121/EØF) af 21. december 1992 om overvågning af og kontrol med store engagementer.

§ 65 a, stk. 1-6, er uændret bortset fra tilføjelsen »uden for handelsbeholdningen« som en præcisering af, at de nugældende regler fortsat gælder.

Til nr. 38

Der henvises til bemærkningerne til nr. 22.

Til nr. 39

Den foreslåede nye § 65 c indeholder bestemmelser om realkreditinstitutts samlede engagement, såvel inden for som uden for handelsbeholdningen, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder.

Efter forslaget til *stk. 1* gives økonomiministeren hjemmel til at fastsætte de nærmere regler for de poster, der indgår i engagementet inden for handelsbeholdningen, jf. bemærkningerne til nr. 23.

Opbygningen af *stk. 2-4* er den samme som for § 65 a, stk. 1-3. Ved opgørelsen i § 65 c får instituttet dog mulighed for at medregne kortfristet supplerende kapital på samme måde som ved solvensopgørelsen, jf. nr. 15.

Kortfristet supplerende kapital kan derimod ikke medregnes ved § 65 a opgørelsen, idet denne bestemmelse bevares uændret, bortset fra præcisering af, at der er tale om engagementet uden for handelsbeholdningen, jf. bemærkningerne til nr. 33-37.

Forslaget til *stk. 5 og 6* er nødvendiggjort af indsættelsen af en ny § 65 c.

Forslaget til bestemmelsen i *stk. 7* bevirker, at Finanstilsynet ekstraordinært og kun mod forudgående anmodning fra et institut i særlige tilfælde kan tillade, at engagementsgrænsen midlertidigt overskrides for de handelsbeholdningsrelaterede dele af engagementet, jf. bemærkningerne til nr. 23, men ikke for de øvrige dele af engagementet.

Finanstilsynet skal efter forslaget godkende hver enkelt overskridelse og skal i hvert enkelt tilfælde stille betingelser for et instituts overskridelse af engagementsgrænserne for de handelsbeholdningsrelaterede dele. Finanstilsynet kan herunder stille sær-

lige betingelser for kapitalkravet til overskridelsen i overensstemmelse med direktivets krav om et tillæg til de vægtede aktiver. Tankegangen er, at det skal være solvensmæssigt »dyrt« at overskride grænserne. Dermed sikres, at der er tilstrækkelig ansvarlig kapital til at bære den større risiko fra de pågældende engagementer. Bestemmelser herom vil blive fastsat i bekendtgørelsesform, jf. bemærkningerne til stk. 8 nedenfor.

Dette indebærer også, at Finanstilsynet ved vurderingen af, om der bør tillades en overskridelse, vil se på instituttets solvensmæssige forhold i øvrigt og på sammensætningen af overskridelsen på værdipapirer og finansielle instrumenter.

Aktiver eller poster med markedsrisiko er i modsætning til aktiver eller poster med kreditrisiko kendetegnet ved, at de relativt hurtigt kan nedbringes, f.eks. ved at sælge værdipapirer eller afdække risici. Derfor vil overskridelsens tilladte løbetid også være målt i dage.

Ved at understrege, at der er tale om at give tilladelse i særlige tilfælde og med en begrænset løbetid på overskridelsen, vil Finanstilsynet søge at undgå en uheldig tilskyndelse til engagementsoverskridelser fra institutter med solvensmæssig »plads« til kapitalkravstillægget.

Økonomiministeren gives med forslaget til *stk. 8* mulighed for at indføre regler for indberetning og opgørelse af overskridelser. Reglerne for indberetning tænkes indsat i bekendtgørelse om store engagementer. I kapitaldækningsopgørelsen anføres ligeledes overskridelsen samt det vægtede beløb herfor, fastsat af Finanstilsynet i hvert enkelt tilfælde. Denne bestemmelse foreslås indsat i kapitaldækningsbekendtgørelsen.

Forslaget til bestemmelsen om fradrag for særligt sikre krav er en parallel til den nugældende mulighed for fradrag i henhold til § 65 a, stk. 7.

Til nr. 40

Bestemmelsen foreslås ophævet, da det med lovændringen i nr. 2 er muligt at erhverve et pengeinstitut som datterselskab uden at behøve at omdanne det til et realkreditinstitut. Bestemmelsen bliver således overflødig. Det har i øvrigt vist sig vanskeligt at anvende den eksisterende bestemmelse i praksis.

Til nr. 41

Ændringsforslaget har til formål at præcisere, at balanceprincippets overholdelse på koncernniveau forudsætter, at det alene angår den del af koncernen, som udgøres af realkreditinstitutter, hvilket i øvrigt også er i overensstemmelse med den hidtidige for-

tolkning af bestemmelsen. Det er således ikke tilladt, at et realkreditinstitut finansierer datter- eller søsterbankens udlån ved udstedelse af realkreditobligationer, da dette ville være i strid med lovens § 48, som fordrer, at provenuet fra realkreditobligationer alene kan anvendes til realkreditlån. For så vidt angår § 65, der er en del af balanceprincippet, skal denne bestemmelse kun gælde for realkreditinstitutionen, men ikke på koncernniveau.

Til nr. 42

Ændringen vil bevirke, at solvens- og regnskabsreglerne m.v. ikke finder anvendelse på den del af koncernen, som vedrører forsikringsvirksomhed. Finanstilsynet er i øjeblikket i færd med at udarbejde en bekendtgørelse om forsikringsselskabers og pensionskassers koncernregnskaber, hvoraf det fremgår, at datterselskaber, der ikke driver forsikringsvirksomhed, og som i øvrigt er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, skal holdes ude fra konsolideringen.

Det er således heller ikke muligt på nuværende tidspunkt at konsolidere i et tilfælde, hvor moderselskabet er et kreditinstitut og datterselskabet er et forsikringsselskab.

Til nr. 43

Forslaget er en implementering af en af anbefalingerne i rapporten »Den danske pengeinstitutsektor« (Økonomiministeriet 1994), som er udarbejdet af Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det Finansielle Marked. Tilsvarende bestemmelse er indsat i bank- og sparekasseloven.

Finanstilsynet har i den nugældende lov hjemmel til at kræve revisionen udskiftet. Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet i visse tilfælde får mulighed for at udpege en medrevisor. En sådan mulighed findes ikke i den gældende lovgivning. Årsregnskabsloven giver derimod aktionærer, der repræsenterer mindst 10 pct. af aktiekapitalen, mulighed for at kræve, at der udpeges en medrevisor.

Den yderligere revisor betales af realkreditinstitutionen på samme måde som den af realkreditinstitutionens øverste myndighed udpegede revisor, idet Finanstilsynet skal godkende honorarets størrelse.

Til nr. 44

Forslaget er en implementering af anbefalingerne i rapporten fra Det Tværministerielle Kontaktudvalg. Forslaget giver mulighed for at få analyseret fremtidsudsigterne for realkreditinstitutionen i modsætning til den gældende lovgivning, hvor undersøgelsen kun kan tage udgangspunkt i institutionens aktuelle situation.

Undersøgelsen kan eksempelvis føre til, at der stilles forslag om at tilføre ny kapital til institutionen, at ændre i ledelsen, organisationen eller driften af virksomheden m.v.

Forslaget sigter mod at styrke forebyggelsen af kriser i institutionerne. Rapporten med resultaterne af undersøgelsen vil blive sendt til realkreditinstitutionens bestyrelse, der vil have ansvaret for at tage stilling til rapportens konklusioner. Da der reelt kun er tale om en udvidelse af Finanstilsynets inspektionsadgang, vil selve beslutningen om at udarbejde en rapport ikke bevirke, at der skal ske en indberetning til Københavns Fondsbørs. Spørgsmålet om, hvorvidt der på baggrund af rapporten skal indberettes til Københavns Fondsbørs, skal følge de gældende regler om indberetning til Københavns Fondsbørs.

Bestemmelsen er parallel til den foreslåede § 34 a i bank- og sparekasselovforslaget, fremsat den 25. januar 1995.

Til nr. 45

Bestemmelsen indsættes for at præcisere, at Finanstilsynet skal godkende honorarets størrelse.

Til nr. 46

Tavshedsbestemmelsen i realkreditloven og i bank- og sparekasseloven er direktivbestemt. Lovbestemmelsen gennemfører artikel 16 i 2. banksamordningsdirektiv. På denne baggrund har erhvervsministeren rettet henvendelse til Europakommissionen i sagen. Efter Kommissionens opfattelse udelukker direktivet ikke, at Finanstilsynet i øget omfang kan videregive oplysninger til Folketingets stående udvalg om nødlidende institutioner, der er trådt i betalingsstandsning eller er under konkurs.

Tavshedspligten har det dobbelte formål at beskytte realkreditinstitutionerne og deres kunder mod udlevering af fortrolige oplysninger og samtidig give Finanstilsynet mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige tilsynsvirksomhed.

Hensynet bag tavshedspligtsbestemmelsen går især på institutioner i »levende live«. Hvis et institut er under betalingsstandsning eller konkurs, er der ikke længere det samme fortrolighedshensyn vedrørende oplysninger, der vedrører selve institutionen. Det er endvidere en forudsætning for videregivelse af oplysninger, at det er besluttet, at staten yder en garanti eller stiller midler til rådighed for en afvikling af det nødlidende institut.

Afvikling uden, at offentlige midler er involveret, bør ikke kunne bevirke, at fortrolige oplysninger om disse private virksomheder kan videregives til Folketinget. Det gælder heller ikke inden for andre bran-

cher med private virksomheder. En lempelse bør desuden ikke berøre tavshedspligten i forhold til de oplysninger, instituttet er i besiddelse af om kundernes økonomiske forhold m.v. En kunde i et realkreditinstitut bør altid være sikret fuld fortrolighed.

Balancen mellem hensynet bag tavshedspligten og det politiske behov for at kende sagens rette sammenhæng til brug for den parlamentariske kontrol med forvaltningen tilgodeses ved, at Folketingets stående udvalg gives adgang til fortrolige oplysninger i tilfælde, hvor et nødlidende institut ikke længe er i drift, fordi det er under betalingsstandsning eller konkurs, og afviklingen sker med bidrag af statsmidler. Videregivelse af oplysninger i de nævnte situationer tjener en egentlig samfundsmæssig interesse.

Forslagets bestemmelse i § 98, stk. 2, nr. 10, er udformet således, at Folketingets stående udvalg kan få fortrolige oplysninger om nødlidende realkreditinstitutter under betalingsstandsning eller konkurs, når staten yder garanti eller stiller midler til rådighed for afviklingen. Bestemmelsen opregner udtømmende de situationer, der kan medføre videregivelse af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet til Folketingets stående udvalg.

Anmeldelse af betalingsstandsning og afsigelse af konkursdekret er de objektive kriterier, der lægges til grund ved anvendelse af bestemmelsen. Udtrykket »oplysninger om generelle økonomiske forhold« begrænser videregivelsen af oplysninger til stående udvalg, således at f.eks. oplysninger om enkelte kunders forhold, forretningshemmeligheder, herunder eventuelle overtagelses- eller fusionstilbud fra andre institutter, tilsynets interne arbejdsdokumenter og oplysninger af personlig karakter ikke kan videregives til stående udvalg. Det kan forekomme, at der indeholdes intern viden i de fortrolige oplysninger, som videregives i medfør af bestemmelsen. I fondsbørsloven er der forbud mod insider-handel og tilskyndelse hertil samt mod videregivelse af intern viden. Insider-forbudene omfatter alle, og overtrædelse af forbudene er strafsanktioneret i loven.

Med ændringen omfattes de stående udvalgs medlemmer endvidere af lovens § 98, stk. 4, og medlemmerne er således under ansvar efter straffelovens §§ 152-152e forpligtede til at hemmeligholde, hvad de bliver vidende om.

Til nr. 47

For at undgå lovgivning med tilbagevirkende kraft gælder den øgede adgang til at få fortrolige oplysninger i henhold til bestemmelsens stk. 2, nr. 10, alene dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter lovens ikrafttræden.

Til nr. 48

Ændringerne er en konsekvens af, at Industriministeriet har ændret navn til Erhvervsministeriet.

Til nr. 49

Forslagene er konsekvensændringer af ændringsforslagene nr. 1, 3, 6 og 21.

Til nr. 50

Bestemmelsen har til formål også at gøre *forsøg* på at videregive urigtige eller vildledende oplysninger til offentlige myndigheder strafbart. Baggrunden herfor er en konkret sag, hvor nogle ansatte i et institut havde fjernet nogle bilag fra en sag og erstattet dem med nogle andre bilag. I forbindelse med en overbelåningssag indgav Finanstilsynet politianmeldelse af forholdet, da det i tilsynsmæssig sammenhæng er af meget stor betydning, at der kan være tiltro til, at de oplysninger, som modtages fra institutterne, er korrekte.

Konkret var der tale om, at der var blevet ombytet nogle dokumenter, således at det fremstod, som om der ikke var tale om overbelåning. Instituttet havde imidlertid ikke indsendt materialet til Finanstilsynet, men alene skabt forudsætningen for en overtrædelse. Rigsadvokaten nåede derfor frem til den konklusion, at hændelsesforløbet ikke kunne betragtes som en strafbar handling, idet den nugældende realkreditlovs § 101, stk. 5, er udformet således, at *forsøg* på at afgive vildledende eller urigtige oplysninger ikke er strafbart. Rigsadvokaten staterede således, at forsøgshandlingen ikke kunne sanktioneres, da der ikke var en strafferamme, der hjemlede højere straf end bøde eller hæfte.

Da Finanstilsynet er en tilsynsinstans, som i stort omfang baserer sin virksomhed på undersøgelser på stedet, er det en nødvendig forudsætning, at det materiale, der opbevares på sagerne, er korrekt. Derfor er der et betydeligt behov for at kunne retsforfølge *forsøg* på at videregive urigtige eller vildledende oplysninger.

Til § 2

De foreslåede bestemmelser sikrer, at der gælder samme regelsæt vedrørende belåningsgrundlaget ved udmåling af realkreditlån for Dansk Landbrugs Realkreditfond og for de institutter, der er omfattet af realkreditloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 1 og 12.

Til § 3

Bestemmelserne vedrørende kapitaldækningsdirektivet foreslås først at træde i kraft den 1. januar 1996, da implementeringsfristen for lovforslaget er fastsat til denne dato, og direktivet pålægger medlemsstaterne at give virksomhederne 6 måneder til at tilpasse sig de nye regler, mens de øvrige bestemmelser allerede foreslås at træde i kraft kort efter det forventede vedtagelsestidspunkt.

Til § 4

Bestemmelsen i *stk. 1* er indsat for at hindre, at der lovgives med tilbagevirkende kraft. De hverv, som direktionen samt andre personer, der er omfattet af den nye bestemmelse, varetager på tidspunktet for lovens fremsættelse, berøres således ikke af lovændringen.

Bestemmelsen i *stk. 2* er en videreførelse af den gældende lovs overgangsbestemmelse for regler om store engagementer, der gælder engagementer uden for handelsbeholdningen, der er indgået inden den

29. april 1994 (tidspunktet for den nugældende lovs ikrafttræden).

I *stk. 3* foreslås, at der tillige skal gælde en overgangsbestemmelse for det samlede engagement i og uden for handelsbeholdningen i § 65c, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 39. Med bestemmelsen sikres det, at et samlet engagement, der ved lovens ikrafttræden måtte være af en sådan størrelse, at 25-pct.'s grænse bliver overskredet, alene fordi det handelsbeholdningsrelaterede engagement inddrages i opgørelsen af det samlede engagement, kan videreføres til udløb.

I *stk. 4* foreslås, at der indsættes en overgangsbestemmelse i relation til forbudet mod sammenblanding af realkreditobligationer og værdipapirer i øvrigt, således at lån ydet før 1. juni 1995 på grundlag af realkreditobligationer og andre værdipapirer i samme serie ikke er omfattet af forbudet i denne lovs § 1, nr. 24, jf. bemærkningerne hertil.

I *stk. 5* foreslås det, at realkreditinstitutterne kan effektuere tilbudte lån, der ikke opfylder betingelserne i § 42, stk. 1, hvis lånet er tilbudt før lovens ikrafttræden den 1. juni 1995.

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I realkreditloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 476 af 2. juni 1994, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter *stk. 3* som stykke 4:

»*Stk. 4.* Realkreditlån må ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. I de tilfælde, hvor der til sikkerhed for realkreditlån tillige gives pant i løsøre, kan skadesløsbreve dog anvendes for løsørepanter.«.

Stk. 4 bliver herefter *stk. 5*.

§ 1. Denne lov gælder for realkreditinstitutter og realkreditvirksomhed.

Stk. 2. Realkreditinstitutter er her i landet registrerede institutter, der driver realkreditvirksomhed efter denne lov.

Stk. 3. Ved realkreditvirksomhed forstås ydelse af lån mod registreret pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer.

Stk. 4. Ved realkreditobligationer forstås omsættelige massegældsbreve eller fondsaktiver, som bærer betegnelsen realkreditobligationer, som er udstedt ved realkreditvirksomhed efter denne lov, og som er optaget til offentlig notering på en fondsbørs.

2. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter »ejendom«: », jf. dog § 1, *stk. 4*,«.

3. § 2, *stk. 4*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 4.* Realkreditinstitutter må drive forsikringsvirksomhed og pengeinstitutvirksomhed gennem datterselskaber.

Stk. 5. Realkreditinstitutter må ikke drive anden virksomhed end virksomhed efter *stk. 1-4*.«.

§ 2. Realkreditinstitutter kan yde lån mod pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af andre værdipapirer end realkreditobligationer.

Stk. 2. Realkreditinstitutter kan herudover drive virksomhed, der må anses for accessorisk til instituttets realkreditvirksomhed.

Stk. 3. Boligministeren kan bestemme, at accessorisk virksomhed skal udøves af et andet selskab registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 4. Realkreditinstitutter må ikke drive anden virksomhed end realkreditvirksomhed og virksomhed på grundlag af *stk. 1* og *2*.

4. I § 3 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* For udenlandske selskaber, der er koncernforbundne med danske realkreditinstitutter, jf. § 77, *stk. 3-5*, og som udøver realkreditvirksomhed her i landet, gælder tillige lovens § 2, *stk. 5*, og kapitel 7.«.

§ 3. Realkreditvirksomhed kan foruden af realkreditinstitutter udøves af et udenlandsk kreditinstitut gennem en filial her i landet eller som grænseoverskridende aktivitet, såfremt det opfylder følgende betingelser:

- 1) hovedparten af instituttets aktiviteter skal være udlån mod pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af obligationer eller andre værdipapirer,
- 2) instituttets långivning og obligationsudstedelse skal være reguleret af et balanceprincip, og

3) realkreditobligationer, som instituttet udsteder her i landet, skal efter hjemlandets lovgivning give indehaveren samme retsstilling, som indehavere af realkreditobligationer har efter § 59.

Stk. 2. For realkreditvirksomhed efter stk. 1 gælder alene lovens § 1, stk. 3, § 5, stk. 3, § 12, kapitlerne 4-6, § 94, § 95, stk. 1, § 101 og § 102.

5. I § 4, *stk. 2*, ændres »§ 3, *stk. 1.*« til: »§ 3.«.

§ 4. Institutter, der driver realkreditvirksomhed her i landet, er eneberechtigede til at udstede realkreditobligationer her i landet.

Stk. 2. Et udenlandsk kreditinstitut kan dog udstede realkreditobligationer her i landet som led i udlån mod pant i fast ejendom i udlandet, hvis instituttet opfylder betingelserne i § 3, *stk. 1*.

6. § 18, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Direktører, vicedirektører, underdirektører og dermed ligestillede må ikke eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller uden tilladelse fra økonomiministeren som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end realkreditinstituttet. De kan dog eje, drive og deltage i administrationen af fast ejendom. Økonomiministeren kan i særlige tilfælde tillade undtagelser fra forbudet i 1. pkt., 1. led.«.

§ 18. Medlemmer af et instituts direktion må ikke være medlem af instituttets bestyrelse.

Stk. 2. Medlemmer af direktionen må ikke uden bestyrelsens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end realkreditvirksomhed.

Stk. 3. Bestyrelsen udarbejder en instruks om afgrænsningen af de dispositioner, som direktionen kan træffe uden forudgående forelæggelse for bestyrelsen.

7. I § 28 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Til de i § 63, *stk. 1, 2. pkt.*, i lov om boligbyggeri nævnte formål kan ydes indekslån, type IS, inden for en lånegrænse på 80 pct. og med en løbetid på maksimalt 50 år.«.

Stk. 4 og 5 bliver herefter *stk. 5 og 6*.

8. I § 28, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, ændres »3« til: »4«.

§ 28. Lån til private andelsboliger ydes efter bestemmelserne i *stk. 2-5*.

Stk. 2. Til opførelse, herunder af forsøgsbyggeri i henhold til § 65, *stk. 1*, i lov om boligbyggeri, kan ydes nominallån eller indekslån, type IS, inden for en lånegrænse på 80 pct. Den maksimale løbetid er 30 år for nominallån og 50 år for indekslån.

Stk. 3. (Ophævet).

Stk. 4. Til andre formål kan ydes nominallån inden for en lånegrænse på 80 pct. Den maksimale løbetid er 30 år.

Stk. 5. Indekslån efter *stk. 2 og 3* må alene ydes, såfremt der er givet tilsagn om støtte i henhold til lov om boligbyggeri.

9. I § 30, *stk. 5*, indsættes efter 3. *pkt.*:

»Til de i § 48, *stk. 1, 2. pkt.*, i lov om boligbyggeri nævnte formål kan ydes indekslån, type IS, inden for en lånegrænse på 91 pct. og med en løbetid på maksimalt 50 år.«.

10. I § 30, *stk. 6, 1. pkt.*, ændres: »Lån efter *stk. 2 og 4*« til: »Lån efter *stk. 2, stk. 4 og stk. 5, 4. pkt.*«.

11. I § 30, *stk. 6, 2. pkt.*, ændres »Lån efter *stk. 5, 2. pkt.*« til: »Lån efter *stk. 5, 3. pkt.*«.

§ 30. Lån til almenyttigt boligbyggeri ydes efter bestemmelserne i *stk. 2-7*.

Stk. 2. Til opførelse, herunder af forsøgsbyggeri i henhold til kapitel 8 og § 62 a i lov om boligbyggeri, kan ydes indekslån, type IS, inden for en lånegrænse på 91 pct. Den maksimale løbetid er 50 år.

Stk. 3. Til ekstraordinære renoveringsarbejder kan i ganske særlige tilfælde og med kommunalbestyrelsens godkendelse ydes indekslån, type I eller IS, inden for en lånegrænse på 80 pct. Lån kan ydes ud over en lånegrænse på 80 pct. mod kommunal garanti for den del af långivningen, der ligger ud over denne lånegrænse. Den maksimale løbetid er 50 år. Lånet må ikke overstige de afholdte rimelige udgifter.

Stk. 4. Til udbedring af ekstraordinære byggeskader, øget vedligeholdelse m.v. samt til ombygning af ledige lejligheder og forbed-

ring af miljøet i almenyttigt byggeri kan ydes indeksslån, type IS, inden for en lånegrænse på 80 pct. Lån kan ydes ud over en lånegrænse på 80 pct. mod garanti fra kommunalbestyrelsen for den del af långivningen, der ligger ud over denne lånegrænse. Den maksimale løbetid er 50 år. Lånet må ikke overstige de godkendte udgifter.

Stk. 5. Til andre formål kan ydes nominallån inden for en lånegrænse på 80 pct. Den maksimale løbetid er 30 år. Ved lån, der ydes til indfrielse af lån i visse almenyttige boligafdelinger, jf. lov om visse almenyttige boligafdelingers omprioritering m.v., kan ikke-betalte, forfaldne terminsydelse med påløbne renter heraf indgå i låneudmålingsgrundlaget.

Stk. 6. Lån efter stk. 2 og stk. 4 må alene ydes, såfremt der er givet tilsagn om støtte i henhold til lov om boligbyggeri. Lån efter stk. 5, 2. pkt., kan alene ydes, såfremt der er givet tilsagn om støtte efter lov om visse almenyttige boligafdelingers omprioritering m.v.

12. § 42 affattes således:

»§ 42. Lån kan ydes på grundlag af værdien af fast ejendom, der ejes af låntager.

Stk. 2. Ud over grund og bygninger kan bygningstilbehør, jf. tinglysningslovens § 38, samt det i tinglysningslovens § 37, stk. 1, nævnte tilbehør, der er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, medtages i låneudmålingsgrundlaget.

Stk. 3. I låneudmålingsgrundlaget kan uanset stk. 2 medtages det til ejendommen hørende tilbehør, der ikke er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, jf. tinglysningslovens §§ 37 og 38, såfremt dette alene skyldes, at tilbehøret ejes af en anden end ejeren af den faste ejendom, og såfremt der til sikkerhed for lånet i den faste ejendom opnås pant i dette tilbehør i medfør af tinglysningslovens § 47 eller § 47 b, stk. 2.

Stk. 4. Indeksslån til ejendomme bortset fra kollektive energiforsyningsanlæg kan alene ydes på grundlag af værdien af grund og bygninger.«

§ 42. Værdiansættelsen af industri- og håndværksejendomme sker på grundlag af ejendommens grund og bygninger samt medpantssatte maskiner og andet tilbehør, herun-

der ledningsnet. Indeksslån kan alene ydes på grundlag af værdien af grund og bygninger.

Stk. 2. Værdiansættelsen af kollektive energiforsyningsanlæg ved långivning i henhold til § 34 sker på grundlag af værdien af anlæget med tilbehør, herunder ledningsnet.

13. I § 47 ændres »boligministeren« til: »økonomiministeren efter forhandling med boligministeren«.

§ 47. Instituttets satser for gebyrer, indskud og løbende bidrag til administration og reservefondsobygning for lån, hvortil der ydes statsstøtte, skal godkendes af boligministeren.

14. I § 52 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Er garantien for lån efter stk. 3, 2. pkt., stillet af et pengeinstitut eller forsikrings-selskab, kan lånet alene ydes på grundlag af udstedelse af andre værdipapirer end realkreditobligationer, jf. § 2, stk. 1.«

§ 52. Ved långivning i andre lande gælder de i kapitlerne 4-5 fastsatte bestemmelser om indeksslån og om maksimale løbetider ikke. Desuden gælder bestemmelserne i § 25, § 33, stk. 4, § 34, § 39 og §§ 46-47 ikke.

Stk. 2. Ved långivning i andre lande til de af § 28 og §§ 30-32 omfattede ejendomme gælder reglerne i § 29, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Realkreditinstituttet kan yde lån i andre lande inden for de i kapitel 5 fastsatte højeste lånegrænser for hver ejendomskategori, inden for hvilke instituttet kan yde lån uden supplerende sikkerhed. Lån kan ydes ud over disse lånegrænser mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, et pengeinstitut eller et forsikringsselskab.

15. § 53, *stk. 1*, affattes således:

»§ 53. I et realkreditinstitut skal den ansvarlige kapital og den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1, til enhver tid mindst udgøre 8 pct. af realkreditinstituttets risikovægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, dog mindst 150 mio. kr. For så vidt angår poster med markedsrisiko vedrører kravet efter 1. pkt. alene realkreditinstituttets handelsbeholdning, jf. § 53 h, stk. 1, samt valutapositioner.«

16. I § 53, stk. 2, indsættes efter »kapital«: »og den kortfristede supplerende kapital«.

17. § 53, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Økonomiministeren fastsætter regler om risikovægtning af aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, samt om kontrol af opfyldelsen af solvenskravet. Økonomiministeren fastsætter endvidere regler om opgørelse og indberetning af realkreditinstituttets samlede renterisici.«.

§ 53. I et realkreditinstitut skal den ansvarlige kapital til enhver tid mindst udgøre 8 pct. af realkreditinstituttets risikovægtede aktiver og ikkebalancerede poster, dog mindst 150 mio. kr.

Stk. 2. Kravet til den ansvarlige kapital, bortset fra kravet om mindst 150 mio. kr., skal være opfyldt både i de enkelte serier med seriereservefonde og i realkreditinstituttet i øvrigt.

Stk. 3. Boligministeren kontrollerer mindst to gange om året, om realkreditinstituttet opfylder kravene i stk. 1 og stk. 2.

Stk. 4. Såfremt et realkreditinstitut ikke opfylder kravet i stk. 1 eller stk. 2, kan Finanstilsynet fastsætte en frist, inden for hvilken disse krav skal være opfyldt.

Stk. 5. Boligministeren fastsætter regler om risikovægtning af aktiver og ikkebalancerede poster samt om kontrol af opfyldelsen af kravet til den ansvarlige kapitalens størrelse.

18. I § 53 a, stk. 2, indsættes efter »må«: »sammen med den kortfristede supplerende kapital«.

19. I § 53 a, stk. 3, indsættes efter »kapitalelementer«: »og betingelser for medregning af den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1«.

§ 53 a. Et realkreditinstituts ansvarlige kapital beregnes som summen af kernekapitalen opgjort efter § 53 b og § 53 e og den supplerende kapital opgjort efter § 53 c og § 53 e, med fradrag af de i § 53 d nævnte beløb.

Stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen opgjort efter § 53 b og § 53 e.

Stk. 3. Boligministeren kan fastsætte bestemmelser om opgørelsen af den ansvarlige

kapital, herunder om medregning af og vilkår for optagelse af andre kapitalelementer.

20. I § 53 c, nr. 3, udgår: »ansvarlig indskuds-kapital i form af«.

21. I § 53 c indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Udstedes kapital som nævnt i stk. 1, nr. 3, i form af massegældsbreve, skal realkreditinstituttet benævne disse kapitalbeviser.«.

§ 53 c. Den supplerende kapital består af

- 1) opskrivningshenlæggelser,
- 2) den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, der modsvarer kravet i § 53, stk. 2, og
- 3) ansvarlig indskudskapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

22. I § 53 d indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Et realkreditinstitut, der ejer kapitalandele i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, skal ved beregning af realkreditinstituttets ansvarlige kapital fradrage et beløb svarende til den andel af forsikrings-selskabets solvensmargen, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af forsikrings-selskabets selskabskapital. Har forsikrings-selskabet ikke vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, anvendes ved beregningen den solvensmargen, der fremkommer efter hjemlandets regler, dog mindst den solvensmargen, der fremkommer ved anvendelsen af de her i landet gældende regler for forsikrings-selskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted her i landet.«.

§ 53 d. Har et realkreditinstitut en kapitalandel i et andet kredit- eller finansieringsinstitut, der overstiger 10 pct. af sidstnævnte aktie-, garanti- eller andelskapital, skal andelen fradrages ved beregningen af realkreditinstituttets ansvarlige kapital. Endvidere fradrages realkreditinstituttets efterstillede kapitalindskud i det pågældende kredit- eller finansieringsinstitut.

Stk. 2. Har et realkreditinstitut andre end de i stk. 1 nævnte kapitalandele samt efterstillede kapitalindskud i kredit- og finansieringsinstitutter, der tilsammen overstiger 10 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital før de i stk. 1 og 4 nævnte fradrag, fradrages den overskydende del.

Stk. 3. Et realkreditinstitut skal ikke fradrage kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i andre kredit- og finansieringsinstitutter som sammen med realkreditinstituttet er omfattet af konsolidering.

Stk. 4. (Ophævet).

23. Efter § 53 f indsættes i kapitel 9:

»§ 53 g. Ved kortfristet supplerende kapital forstås kapitalindskud med en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 2 år.

Stk. 2. Kortfristet supplerende kapital kan alene medregnes til kapitaldækning af poster med markedsrisiko. Kortfristet supplerende kapital kan højst medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko.

§ 53 h. Økonomiministeren fastsætter bestemmelser om, hvilke poster der indgår i handelsbeholdningen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et instituts nettofortjeneste ved handelsbeholdningen indregnes i den kortfristede supplerende kapital. Økonomiministeren fastsætter nærmere regler for opgørelse af nettofortjenesten ved handelsbeholdningen.«.

24. I § 54, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer, jf. § 2, stk. 1, kan ikke ske i samme serie.«.

25. I § 54, stk. 3, ændres »jf. § 56, stk. 3« til: »jf. § 56, stk. 4«.

§ 54. Realkreditinstituttet kan yde lån og udstede realkreditobligationer og andre værdipapirer til finansiering heraf.

Stk. 2. Ydelse af lån og udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer kan ske i serier.

Stk. 3. Det kan i vilkårene for en serie bestemmes, at indehaverne af realkreditobligationer eller andre værdipapirer alene kan rette deres krav mod den pågældende serie eller serier, som hæfter solidarisk hermed, jf. § 56, stk. 3.

26. I § 56, 2 steder i stk. 2, § 57, stk. 3, 2. pkt., og § 62 a, stk. 1, og to steder i stk. 2, ændres »ansvarlig indskudskapital« til: »supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 53 c, stk. 1, nr. 3«.

27. I § 56, stk. 4, indsættes som 3. pkt.:

»I serier, som efter 1. pkt. hæfter indbyrdes, må der alene være udstedt realkreditobligationer, jf. § 54, stk. 2, 2. pkt.«

§ 56. Det kan i vilkårene for en serie fastsættes, at låntagerne ud over lånet hæfter solidarisk over for serien for et beløb svarende til en nærmere fastsat andel af pantebrevets hovedstol med fradrag af en forholdsmæssig andel af seriereservefondens midler. Låntagerne hæfter ikke personligt for dette beløb.

Stk. 2. En serie kan optage ansvarlig indskudskapital. Den solidariske hæftelse efter stk. 1 kan ikke gøres gældende over for låntagerne til dækning af krav fra indskydere af ansvarlig indskudskapital. For serier med tilbagebetalingspligt åbnet før den 1. januar 1973 finder 1. pkt. ikke anvendelse.

Stk. 3. En serie hæfter ikke for de forpligtelser, realkreditinstituttet i øvrigt har påtaget sig.

Stk. 4. Det kan i vilkårene for en serie fastsættes, at serien hæfter for andre seriers forpligtelser. Et sådant vilkår kan kun fastsættes, hvis disse andre serier indeholder tilsvarende vilkår.

§ 57. For serier, hvori låntagerne hæfter solidarisk, eller hvor der er truffet bestemmelse efter § 54, stk. 3, skal realkreditinstituttet oprette en seriereservefond. For andre serier eller grupper af serier kan instituttet vælge at oprette en seriereservefond.

Stk. 2. Det kan i vedtægterne eller lånevilkårene bestemmes, at låntagerne ved indfrielse af lånet har krav på at få udbetalt en andel af seriereservefonden.

Stk. 3. Seriens indtægter består af renter og lignende af pantebreve, indskud, bidrag, gebyr og lignende indtægter samt afkast af seriens aktiver og ikkebalanceførte poster. Seriens udgifter består af rente og lignende af obligationer og andre værdipapirer, udbetalinger af reservefondsandele, udgifter til administration og lignende, udgifter forbundet med optagelse og forrentning af ansvarlig indskudskapital, tab og hensættelser til sandsynliggjorte tab på seriens aktiver og ikkebalanceførte poster samt andelen af realkreditinstituttets skat.

28. I § 61, stk. 1, indsættes efter »realkreditvirksomhed«: »eller virksomhed efter § 2, stk. 4«.

29. I § 61, stk. 2 og 3, ændres »eller accessorisk virksomhed« til: »eller virksomhed efter § 2, stk. 2 eller stk. 4«.

§ 61. Et realkreditinstitut må ikke erhverve ejerandele i en erhvervsvirksomhed eller virksomheder i samme koncern, der driver anden virksomhed end realkreditvirksomhed, for et beløb svarende til mere end 15 pct. af instituttets ansvarlige kapital.

Stk. 2. Et realkreditinstitut eller flere institutter i fællesskab må ikke gennem midlernes anbringelse udøve bestemmende indflydelse på en erhvervsvirksomhed, der driver anden virksomhed end realkreditvirksomhed eller accessorisk virksomhed.

Stk. 3. Et realkreditinstitut må ikke eje fast ejendom eller have ejerandele i ejendomsselskaber for et beløb svarende til mere end 20 pct. af instituttets ansvarlige kapital. Ejendomme, som et realkreditinstitut har erhvervet for derfra at drive realkreditvirksomhed eller accessorisk virksomhed, er dog ikke omfattet af bestemmelsen.

§ 62 a. Midler i serier må ikke indskydes som ansvarlig indskudskapital, i andre serier eller i realkreditinstituttet i øvrigt.

Stk. 2. Midler i realkreditinstituttet i øvrigt må ikke indskydes i serier som ansvarlig indskudskapital, medmindre der mindst er optaget ansvarlig indskudskapital for et tilsvarende beløb i realkreditinstituttet i øvrigt.

30. I § 63, stk. 1, ændres »§ 65 b, stk. 1« til: »§ 65 c, stk. 1«.

31. I § 63 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Økonomiministeren kan fastsætte nærmere regler for transaktioner, der indgås mellem et realkreditinstitut og virksomheder, der direkte eller indirekte er forbundet med realkreditinstituttet som dattervirksomheder, associerede virksomheder, moderselskab eller som moderselskabets associerede virksomheder og øvrige dattervirksomheder.«

§ 63. Et realkreditinstitut må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet indgå engagementer, jf. § 65 b, stk. 1, med virksomheder eller

personer, som gennem aktiebesiddelse eller på anden måde direkte eller indirekte har afgørende indflydelse på realkreditinstituttets dispositioner, eller som er domineret af virksomheder med en sådan indflydelse.

32. § 64, stk. 1, affattes således:

»§ 64. Renterisikoen på realkreditinstituttets midler svarende til den ansvarlige kapital med fradrag af det beløb, hvormed solidarisk hæftelse er medregnet, og med tillæg af hensættelser til tab på udlån og midler i serier med tilbagebetalingspligt, samt ikke-balanceførte poster, må forholdsmæssigt ikke overstige renterisikoen på instituttets udstedte obligationer og andre værdipapirer.«

§ 64. Renterisikoen vedrørende et realkreditinstituts aktiver og passiver inklusive ikke-balanceførte poster bortset fra de i § 49 nævnte må forholdsmæssigt ikke overstige renterisikoen vedrørende instituttets udstedte obligationer og andre værdipapirer.

Stk. 2. Ved renterisiko forstås realkreditinstituttets tab ved en ændring af markedsrenten på 1 procentpoint.

Stk. 3. Boligministeren fastsætter nærmere regler om opgørelse af renterisiko.

33. I § 65 a, stk. 1 og 2 steder i stk. 6, og § 65 b, stk. 1, indsættes efter »engagement«: »uden for handelsbeholdningen«.

34. I § 65 a, stk. 2, stk. 3, 2. pkt., og stk. 5, indsættes efter »engagementer«: »uden for handelsbeholdningen«.

35. I § 65 a, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »Engagementer«: »uden for handelsbeholdningen«.

36. I § 65 a, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »engagementerne«: »uden for handelsbeholdningen«.

37. I § 65 a, stk. 6, indsættes efter »engagementet«: »uden for handelsbeholdningen«.

38. I § 65 a indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørel-

sen efter stk. 1 og 2 af realkreditinstituttets engagement med det pågældende datterselskab. Realkreditinstituttet kan dog højst undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i realkreditinstituttets kapital efter § 53 d, stk. 5.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

§ 65 a. Et realkreditinstituts engagement, jf. § 65 b, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital, jf. § 53 a.

Stk. 2. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital.

Stk. 3. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 4. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 2 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et realkreditinstitut en tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse for engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 77, stk. 11, eller bank- og sparekasselovens § 37 a, stk. 9, stk. 11, 2. pkt., eller stk. 12.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med det pågældende kreditinstitut.

Stk. 7. Boligministeren kan fastsætte bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 1 og 2 nævnte grænser kan ses bort fra særligt sikre krav.

39. Efter § 65 b indsættes i kapitel 11 a:

»§ 65 c. Ved et engagement forstås summen af engagementet uden for handelsbeholdningen, jf. § 65 b, stk. 1, med tillæg af engagementet inden for handelsbeholdningen. Økonomiministeren fastsætter regler om, hvilke poster

der indgår i engagementet inden for handelsbeholdningen.

Stk. 2. Et realkreditinstituts engagement, jf. stk. 1, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 53 a.

Stk. 3. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Stk. 4. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 5. De i stk. 2 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse for engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henholdsvis § 77, stk. 11, eller bank- og sparekasselovens § 37 a, stk. 9, stk. 11, 2. pkt., eller stk. 12.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med det pågældende kreditinstitut.

Stk. 7. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 2 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at grænsen i stk. 2 for engagementet inden for handelsbeholdningen midlertidigt overskrides. Overskridelsen medfører et tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, jf. stk. 8.

Stk. 8. Økonomiministeren fastsætter bestemmelser om tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, for engagementet inden for handelsbeholdningen ved midlertidige overskridelser af grænsen i stk. 2, jf. stk. 7, samt bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 2 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særligt sikre krav.«

40. § 77, stk. 1, ophæves.

41. § 77, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Bestemmelserne i kapitel 11 om placeringsregler m.v. med undtagelse af § 65 gælder ikke for de enkelte virksomheder i en koncern, hvor moderselskabet er et realkreditinstitut, men alene for koncernen som helhed, jf. dog stk. 11. For den del af en koncern, der består af realkreditinstitutter, gælder balanceprincippet i kapitel 7 på et konsolideret niveau.«.

42. I § 77, stk. 11, indsættes efter 1. pkt.:

»Bestemmelserne i kapitel 9 om solvens og kapitel 15 om regnskab, revision og konsolidering gælder ikke for den del af en koncern, der er forsikringselskab, jf. dog § 53 d, stk. 5, og § 90, stk. 2. Finanstilsynet kan dog beslutte, at bestemmelserne finder anvendelse.«.

§ 77. Boligministeren kan godkende, at et realkreditinstitut opretter eller erhverver bestemmende indflydelse over et kreditinstitut, såfremt dette udelukkende driver realkreditvirksomhed eller den i § 2, stk. 1 og 2, nævnte virksomhed eller inden for 3 år overgår til udelukkende at drive denne virksomhed.

Stk. 2. Et realkreditinstitut kan oprette eller erhverve bestemmende indflydelse over en erhvervsvirksomhed, der udøver funktioner i forbindelse med realkreditvirksomhed eller accessorisk virksomhed. Der skal senest samtidig med selskabets oprettelse eller erhvervelse ske indberetning herom til boligministeren. Lovens bestemmelser gælder for sådanne virksomheder med de nødvendige tilpasninger.

Stk. 3. En virksomhed er et moderselskab, hvis den:

- 1) besidder flertallet af stemmerettighederne i en virksomhed,
- 2) er aktionær eller anpartshaver eller ejer andre andele af en virksomheds egenkapital (virksomhedsdeltager) og har ret til at udnævne eller afsætte et flertal i virksomhedens bestyrelse, direktion eller tilsvarende ledelsesorgan,
- 3) er virksomhedsdeltager og har ret til at udøve en bestemmende indflydelse over virksomheden på grund af vedtægter eller aftale med denne iøvrigt,
- 4) er virksomhedsdeltager og i medfør af aftale med andre aktionærer, anpartshavere eller ejere af andele af egenkapitalen råder

over flertallet af stemmerettighederne i virksomheden, eller

- 5) besidder kapitalandele i en virksomhed og udøver en bestemmende indflydelse over denne.

Stk. 4. Virksomheder, der har den i stk. 3 angivne tilknytning til et finansielt holdingselskab, jf. stk. 6, eller til et kreditinstitut, er dattervirksomheder.

Stk. 5. Et moderselskab og dets dattervirksomheder udgør en koncern.

Stk. 6. En virksomhed anses for at være et finansielt holdingselskab, hvis virksomheden er et finansieringsinstitut, hvis aktivitet udelukkende eller hovedsagelig består i at besidde kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvoraf mindst et datterselskab er et kreditinstitut.

Stk. 7. Ved kapitalinteresser forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed.

Stk. 8. Ved opgørelsen af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer medregnes rettigheder, der besiddes af såvel moderselskabet som dets datterselskaber.

Stk. 9. Ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed ses der bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af virksomheden selv eller dennes dattervirksomheder.

Stk. 10. I de i stk. 1 nævnte tilfælde gælder bestemmelserne i kapitel 7 og 11 om balanceprincippet og om placeringsregler m.v. ikke for de enkelte virksomheder i en koncern, hvor moderselskabet er et realkreditinstitut, men alene for koncernen som helhed, jf. dog stk. 11.

Stk. 11. Bestemmelserne i kapitel 9, 11 a og 15 om solvens, om engagementsgrænser og om regnskab, revision og konsolidering samt § 61, stk. 3 og § 97 om placeringsregler og om tilsyn gælder med de nødvendige tilpasninger for såvel de enkelte her i landet beliggende institutter i en koncern, hvor moderselskabet enten er et finansielt holdingselskab eller er et realkreditinstitut, som for koncernen som helhed. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser.

43. I § 90, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet kan i særlige tilfælde udpege yderligere en statsautoriseret revisor. Realkreditinstituttet kan pålægges at afholde udgifterne til revisorens honorar. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

§ 90. Et realkreditinstituts årsregnskab skal revideres af mindst to revisorer, hvoraf den ene skal være statsautoriseret. Mindst en af de øvrige revisorer skal være enten statsautoriseret eller registreret. Revisorernes bemærkninger indføres i en revisionsprotokol.

Stk. 2. Et realkreditinstituts moder-, søster- og dattervirksomheders årsregnskaber skal revideres af de samme revisorer, som reviderer realkreditinstituttets årsregnskaber. Boligministeren kan i særlige tilfælde dispensere fra dette krav.

Stk. 3. Kapitel 8 a i lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v. gælder for realkreditinstitutter. For realkreditinstitutter organiseret som fonde eller foreninger anvendes disse regler med de nødvendige tilpasninger.

Stk. 4. Boligministeren fastsætter nærmere regler om revisionens gennemførelse i realkreditinstitutter, herunder om oprettelse af interne revisionsafdelinger og om revisionens medvirken ved kontrollen af instituttets overholdelse af de i kapitlerne 4-6 fastsatte bestemmelser og bestemmelser fastsat i medfør heraf.

44. I § 91 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan foranstalte en undersøgelse af et realkreditinstituts finansielle fremtidsudsigter. Undersøgelsen kan foretages af et revisionsfirma eller af Finanstilsynet. Realkreditinstituttet kan pålægges at betale for undersøgelsen. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

45. I § 91, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.«.

§ 91. Boligministeren kan forlange en revisor, der findes uegnet til sit erhverv, udskiftet og i stedet udpege en anden revisor, der fungerer, indtil nyt valg kan afholdes.

Stk. 2. Ved revisorskifte skal realkreditinstituttet og revisor give boligministeren hver sin redegørelse for skiftet.

Stk. 3. Boligministeren kan pålægge revisorerne herunder den fratrædende revisor enten alene eller sammen med den interne revisionschef at give oplysninger om realkreditinstituttets forhold.

Stk. 4. Boligministeren kan kræve gennemført en ekstraordinær revision i et realkreditinstitut. Realkreditinstituttet kan pålægges at betale for revisionens udførelse.

46. I § 98, stk. 2, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) til Folketingets stående udvalg vedrørende et realkreditinstituts generelle økonomiske forhold som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen for så vidt angår realkreditinstitutter under betalingsstandsning eller konkurs, når staten yder garanti eller stiller midler til rådighed for afvikling af instituttet.«.

Nr. 10-12 bliver herefter nr. 11-13.

47. I § 98 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til stk. 2, nr. 10, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter 1. juni 1995.«.

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

§ 98. De med tilsynet beskæftigede og eksperter, der handler eller har handlet på tilsynets vegne, er under ansvar efter borgerlig straffelovs §§ 152-152 e forpligtede til at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed bliver vidende om. Disse oplysninger kan dog videregives i summarisk eller samlet form, når hverken det enkelte realkreditinstitut eller dets låntagere kan identificeres.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives

- 1) til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen,
- 2) under en civil retssag, når et realkreditinstitut er erklæret konkurs eller trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, og såfremt oplysningerne ikke ved-

- rører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde realkreditinstituttet,
- 3) til de finansielle tilsynsmyndigheder, der inden for De Europæiske Fællesskaber fører tilsyn med kreditinstitutter,
 - 4) til de myndigheder i andre lande inden for De Europæiske Fællesskaber, der har ansvaret for tilsynet med andre finansieringsinstitutter og forsikringsselskaber eller fører tilsyn med kapitalmarkederne, under forudsætning af, at disse modtagere af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres tilsynsopgaver,
 - 5) til institutioner, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling og lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af kredit- og finansieringsinstitutters regnskaber, under forudsætning af, at disse modtagere af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver,
 - 6) til finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for De Europæiske Fællesskaber under forudsætning af, at oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt som angivet i stk. 1 og udveksles i henhold til international aftale,
 - 7) til institutioner, der forvalter indlånsгарantier, under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde,
 - 8) til Danmarks Nationalbank og udenlandske centralbanker under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for dem i deres egenskab af pengepolitisk myndighed,
 - 9) til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn,
 - 10) til Folketingets Ombudsmand eller til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget,
 - 11) til kommissionsdomstole eller undersøgelsesretter nedsat ved lov eller i henhold til retsplejelovens § 21 eller § 21 a eller
 - 12) til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.

Stk. 3. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes som led i Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, til pålægelse af sanktioner, eller hvis tilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 4. Danske myndigheder m.v., der i henhold til stk. 2 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Stk. 5. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene det realkreditinstitut, som tilsynsvirksomheden efter lovens kapitel 16 vedrører.

48. I § 100, stk. 3, og to steder i stk. 4, ændres »Industriministeriets« til: »Erhvervsministeriets«.

§ 100. Boligministeren kan overlade sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet.

Stk. 2. Overlader boligministeren sine beføjelser til Finanstilsynet efter stk. 1, kan ministeren fastsætte regler om, at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i henhold til loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven kan indbringes for Industriministeriets Erhvervsankenævn senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 4. Påbud fra Finanstilsynet, jf. § 94, stk. 2, om berigtigelse af lån, der er ydet i strid med bestemmelserne i lovens kapitel 4-6 eller regler udfærdiget i medfør af lovens kapitel 4-6, kan indbringes for domstolene senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Afgørelser indbragt for Industriministeriets Erhvervsankenævn kan indbringes for domstolene senest 4 uger efter, at Industriministeriets Erhvervsankenævn har meddelt den pågældende nævnets afgørelse.

49. I § 101, stk. 1, ændres »§ 2, stk. 4« til: »§ 1, stk. 4, 1. pkt., § 2, stk. 5«, efter »§ 7, stk. 2,« indsættes: »§ 18, stk. 2,« og efter »§§ 48-52,« indsættes: »§ 53 c, stk. 2,«.

50. § 101, stk. 5, affattes således:

»*Stk. 5.* Personer, der er knyttet til et realkreditinstitut, og som giver eller forsøger at give urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende instituttet til offentlige myndigheder, straffes med bøde eller hæfte, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.«

§ 101. Overtrædelse af bestemmelserne i § 2, stk. 4, §§ 3-5, § 7, stk. 2, § 19, §§ 25-42, § 44, stk. 1, § 45, stk. 2-3, § 46, § 47 a, §§ 48-52, § 57, stk. 1, 1. pkt., § 58, stk. 1 og 2, §§ 60-65, § 65 a, stk. 1-4, § 75, §§ 77-79, § 81, stk. 1, § 89, stk. 1, § 91, stk. 2, §§ 92-93 og § 95, stk. 1, straffes med bøde eller hæfte, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 20 straffes efter aktieselskabslovens § 161, stk. 1 og 2. Overtrædelse af § 65 a, stk. 1-4, straffes ikke, såfremt overtrædelsen alene skyldes fald i den ansvarlige kapital, jf. § 53 a.

Stk. 3. I forskrifter udfærdiget i medfør af loven kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 4. Er overtrædelsen begået af et realkreditinstitut, kan der pålægges instituttet som sådant bødeansvar. For overtrædelser, der begås af et aktieselskab, anpartsselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Stk. 5. Giver personer, der er knyttet til et realkreditinstitut, urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende instituttet til offentlige myndigheder, straffes den pågældende med bøde eller hæfte, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 6. Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser eller lignende, medlemmer af repræsentantskabet i et realkreditinstitut, revisorer og granskingsmænd samt deres suppleanter, direktører og øvrige ansatte, som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til, straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det samme gælder sådanne personer i et finansielt holdingselskab, for så vidt angår de oplysninger, der af et realkreditinstitut skal afgives til finansielle holdingselskaber efter § 77, stk. 11. Sædvanlige oplysninger om låntagers forhold kan videregives til koncernvirksomheder, jf. definitionen i årsregnskabslovens § 1, stk. 2, nr. 8, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i 1. pkt., såfremt dette er erhvervs-mæssigt begrundet. Oplysninger om rent private forhold må dog kun videregives med låntagers samtykke. Ansatte i koncernforhold, der får sådanne oplysninger, er underkastet den i 1. pkt. nævnte tavshedspligt.

Stk. 7. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udfærdiget i medfør af loven er 5 år.

§ 2

I lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 979 af 5. december 1994, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Instituttet kan yde lån til ejere af ejendomme, der anvendes til landbrug, gartneri, skovbrug og lignende jordbrugsmæssig virksomhed, mod tinglyst pant i ejendommene. Lån efter 1. pkt. kan ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. I de tilfælde, hvor der til sikkerhed for lån tillige gives pant i løsøre, kan skadesløsbreve dog anvendes for løsørepanter.«

§ 1. Denne lov omfatter Dansk Landbrugs Realkreditfond (instituttet).

Stk. 2. Instituttet kan yde lån mod tinglyst pant i ejendomme, der anvendes til landbrug, gartneri, skovbrug og lignende jordbrugsmæssig virksomhed.

2. § 11, stk. 1 ophæves, og i stedet indsættes:

»Instituttet skal ansætte en kontantværdi af ejendommen til brug for låneudmålingen. Værdiansættelsen sker på grundlag af ejendommens jord og bygninger. Herudover kan bygningstilbehør, jf. tinglysningslovens § 38, samt det i tinglysningslovens § 37, stk. 1, nævnte tilbehør, der er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, medtages i værdiansættelsen.

Stk. 2. Ved værdiansættelsen kan, uanset stk. 1, medtages det til ejendommen hørende tilbehør, der ikke er omfattet af tinglyst pantebrev i den faste ejendom, jf. tinglysningslovens §§ 37 og 38, såfremt dette alene skyldes, at tilbehøret ejes af en anden end ejeren af den faste ejendom, og såfremt der til sikkerhed for lånet i den faste ejendom opnås pant i dette tilbehør i medfør af tinglysningslovens § 47 eller § 47 b, stk. 2.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

§ 11. Instituttet skal ansætte en kontantværdi af ejendommen til brug for låneudmålingen. Værdiansættelsen sker på grundlag af ejendommens jord og bygninger samt dertil

hørende besætning, driftsinventar og driftsmateriel m.v.

Stk. 2. Værdiansættelsen skal ligge inden for det beløb, som en kyndig erhverver med kendskab til de særlige pris- og markedsforhold for den pågældende type ejendom må skønnes at ville betale for ejendommen. Forhold, der betinger en særlig høj pris, må ikke indgå i værdiansættelsen.

Stk. 3. Instituttet skal ved værdiansættelsen tage hensyn til eventuel risiko for ændringer i markeds- eller strukturforhold.

Stk. 4. Landbrugs- og fiskeriministeren kan fastsætte regler om værdiansættelsen.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 1995, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1 nr. 15-20, 23, 26, 30, 33-37 og 39 træder i kraft den 1. januar 1996.

§ 4

Stk. 1. Realkreditlovens § 18, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, gælder ikke for virksomhed, som udøves af de i bestemmelsen nævnte personer inden den 5. april 1995.

Stk. 2. Har realkreditinstituttet inden den 29. april 1994 på grundlag af en bindende aftale indgået engagementer uden for handelsbeholdningen, der indebærer, at de i § 65 a, stk. 1 og 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33 og 34, nævnte grænser er overskredet, kan disse uanset bestemmelsen i § 65 a, stk. 4, 1. pkt., videreføres indtil forfaldstidspunkt, jf. § 3 i lov nr. 279 af 27. april 1994.

Stk. 3. Har realkreditinstituttet 1. januar 1996 på grundlag af en bindende aftale indgået engagementer, der indebærer, at de i § 65 c, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 39, nævnte grænser er overskredet, kan disse uanset bestemmelsen i § 65 c, stk. 7, 1. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 39, videreføres indtil forfaldstidspunkt.

Stk. 4. § 54, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 24, gælder ikke for realkreditobligationer og værdipapirer i øvrigt, som finansierer udlån ydet før 1. juni 1995.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i § 42, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, kan lånetilbud afgivet inden den 1. juni 1995 effektueres.

Bilag 2

Folketingets forhandlinger vedrørende realkreditloven

Folketingsåret 1989-90.

Sp. 386, 662, 3297, 4060
A 843, B 135, B 429, C 129
Loven stadfæstet 20. december 1989
(Lovtidende nr. 841)
Sp. 1989, 2790, 8314, 8734
A 1795, B 665, B 772, C 461
Loven stadfæstet 2. maj 1990
(Lovtidende nr. 269)
Sp. 9555, 9944, 10593, 11165
A 5705, B 1877, B 2171, C 1039
Loven stadfæstet 8. juni 1990
(Lovtidende nr. 367)
Sp. 8856, 9011, 10202, 10798
A 5461, B 1423, B 1841, C 899
Loven stadfæstet 13. juni 1990
(Lovtidende nr. 417)
Sp. 11260, 11262, 11351, 11378
A 5911, B 2277, C 1057
Loven stadfæstet 20. august 1990
(Lovtidende nr. 584)

Folketingsåret 1990-91 (2. samling)

Sp. 37, 72, 130, 155
A 7, B 25, C 1
Loven stadfæstet 28. december 1990
(Lovtidende nr. 900)
Sp. 199, 874, 4235, 4509
A 891, B 329, B 337, C 267
Loven stadfæstet 24. april 1991
(Lovtidende nr. 254)
Sp. 6096, 6393, 6785, 7234
A 6403, B 1461, B 1677, C 869
Loven stadfæstet 6. juni 1991
(Lovtidende nr. 377)

Folketingsåret 1991-92

Sp. 779, 1408, 4271, 4568
A 1279, B 233, C 185
Loven stadfæstet 27. december 1991
(Lovtidende nr. 932)

Folketingsåret 1992-93

Sp. 822, 1203, 4028, 4353
A 2007, B 559, B 643, C 571
Loven stadfæstet 23. december 1992
(Lovtidende nr. 1042)
Sp. 7015, 7693, 8487, 9008
A 7993, B 1167, B 1349, C 1121
Loven stadfæstet 6. maj 1993
(Lovtidende nr. 253)
Sp. 7017, 7554, 8627, 9018
A 8023, B 1175, C 1151
Loven stadfæstet 6. maj 1993
(Lovtidende nr. 255)
Sp. 9180, 9740, 11193, 11227
A 10085, B 2093, C 1497
Loven stadfæstet 30. juni 1993
(Lovtidende nr. 440)
Sp. 9182, 9759, 11198, 11228
A 10137, B 2103, C 1509
Loven stadfæstet 30. juni 1993
(Lovtidende nr. 441)

Folketingsåret 1993-94

Sp. 2820, 3592, 8322, 8440
A, B, C,
Loven stadfæstet 27. april 1994
(Lovtidende nr. 279)

Folketingets forhandlinger vedrørende DLR-loven*Folketingsåret 1989-90*

Sp. 982, 1403, 3515, 3966
A 1397, B 153, B 441, C 191
Loven stadfæstet 20. december 1989
(Lovtidende nr. 850)
Sp. 8856, 9011, 10202, 10798
A 5461, B 1413, B 1841, C 899
Loven stadfæstet 13. juni 1990
(Lovtidende nr. 417)

Folketingsåret 1992-93

Sp. 7015, 7693, 8487, 9008
A 7993, B 1167, B 1349, C 1121
Loven stadfæstet 6. maj 1993
(Lovtidende nr. 253)